

SĂNĂTATEA

BOGĂȚIA

ȘI

(ADEVĂRATA) EVANGHELIE

EVANGHELIA PROSPERITĂȚII
ÎN FAȚA ADEVĂRURILOR SCRIPTURII

SEAN DeMARS ȘI MIKE MCKINLEY

„McKinley și DeMars sunt doi dintre prietenii mei. Ei sunt și doi dintre cei mai credincioși și mai amuzanți oameni pe care îi cunosc. Așa că, atunci când am auzit că ei își dau mâinile ca să scrie o scurtă carte pe tema evangheliei prosperității, am fost entuziasmat. Acum am citit cartea lor, și mi-am seama că aveam dreptate să fiu entuziasmat! Este o carte pătrunzătoare și plină de umor, înțeleaptă și captivantă, directă, și totuși scrisă cu atenție. Mă rog ca Dumnezeu să facă așa încât sufletul tău să crească în timp ce vei citi această carte”. - **Mark Dever**, păstor senior, Capitol Hill Baptist Church, și președintele 9Marks.org, Washington, DC

„Sean și Michael au scris o carte onestă și aducătoare de lumină, care folosește Scriptura (în context!) pentru a confrunta toate elementele esențiale ale evangheliei prosperității. Dacă ai pe cineva drag prins în această amăgire, cartea de față va fi un instrument evanghelistic util pentru a scoate la lumină această răstălmăcire a Veștii Bune, o răstălmăcire centrată pe om. Inima din spatele acestei cărți vine din experiența personală a autorilor, care au văzut la prima mână daunele pe care această doctrină otrăvitoare le poate face credinței cuiva în Hristos. Cartea lor este scrisă și într-un fel conversațional, spunând adevărul direct, dar cu dragoste. Mă rog Domnului să folosească această carte pentru descoperirea în har a gloriei adevărului Hristos față de cei care sunt prinși în această amăgire”. - **Brandon Kimber**, director, „American Gospel: Christ Alone”

„Inventat în Statele Unite ale Americii, fenomenul evangheliei prosperității a ajuns acum să fie văzut ca fața creștinismului în mare parte din această lume. Ea este cu adevărat lucrul cel mai rău pe care noi l-am exportat. Sunt foarte recunoscător pentru această carte scrisă de Sean DeMars și Michael McKinley. Este o carte foarte ușor de citit și conține o analiză biblică profundă... Îți recomand această carte și te încurajez să o împărtășești prietenilor și membrilor de familie care sunt prinși în capcana amăgirii prosperității”. - **Justin Peters**, fondatorul Justin Peters Ministries

SĂNĂTATEA, BOGĂȚIA ȘI
(ADEVĂRATA) EVANGHELIE

SEAN DeMARS
MIKE McKINLEY

SĂNĂTATEA,
BOGĂȚIA ȘI
(ADEVĂRATA)
EVANGHELIE

EVANGHELIA PROSPERITĂȚII ÎN
FAȚA ADEVĂRULUI SCRIPTURII

MAGNA GRATIA

SĂNĂTATEA, BOGĂȚIA ȘI (ADEVĂRATA)
EVANGHELIE. EVANGHELIA PROSPERITĂȚII
ÎN FAȚA ADEVĂRULUI SCRIPTURII

Sean DeMars și Mike McKinley

Copyright © 2022 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiare, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *Health, Wealth, and the (Real) Gospel. The Prosperity Gospel and the Truth of Scripture* (Sean DeMars & Mike McKinley, 2022, Christian Focus Publications). Published in 2022 by Christian Focus Publications Ltd, Geanies House, Fearn, Ross-shire, IV20 1TW, Scotland.

Tradus și publicat în limba română cu permisiunea CFP.

Traducerea în limba română: Ninel Lazăr. Corectura: Monica Lazăr. Tehnoredactare și DTP: Ninel Lazăr. Design copertă: James Amour și Editura MAGNA GRATIA

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Biblia, Noua Traducere Românească (NTR). Copyright 2007, 2010, 2016 de Biblica Inc. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune. Toate sublinierile din citatele biblice îi aparțin autorului.

9Marks ISBN: 978-1-958168-40-0

Editura MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„Să nu furi” (Exod 20:15).

Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți! Cerințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate la adresa de internet www.magnagratia.org/copyright.html.

Editura MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

<i>Introducere. Ar urî Isus această carte?</i>	11
<i>Capitolul 1. Esența evangheliei prosperității</i>	23
<i>Capitolul 2. Scuze, dar citești Biblia pe dos</i>	43
<i>Capitolul 3. Da, dar cum rămâne cu promisiunile de sănătate și fericire?</i>	61
<i>Capitolul 4. Da, dar cum rămâne cu promisiunile de bogăție?</i>	77
<i>Capitolul 5. Cei ce se uită la TBN vor ajunge în Cer?</i>	89
<i>Capitolul 6. Ar trebui să ne rugăm împreună?</i>	103
<i>Capitolul 7. Evanghelia prosperității printre cei credincioși</i>	117
<i>Despre MAGNA GRATIA</i>	

INTRODUCERE. AR URÎ ISUS ACEASTĂ CARTE?

Sunt Sean. Sunt păstor în Alabama, și sunt un supraviețuitor al evangheliei prosperității. Iată versiunea scurtă a vieții mele: eu n-am crescut în biserică. În copilărie, în timp ce majoritatea prietenilor mei creștini se înghesuiau să schimbe versete memorate pe pietre prețioase în coroanele lor de la cluburile Awana, eu mă uitam la *Delirious* cu Eddie Murphy pentru a 900-a oară. Când Domnul m-a mântuit din păcatele mele, pe când aveam 18 ani, aveam o mulțime de lucruri de recuperat. Moise, Avraam, Samson, Elihu... nici nu auzisem de ei. Și poate că nu mi-ar fi fost atât de greu să recuperez dacă aș fi fost primit cu căldură într-o biserică bună, unde să se predice Evanghelia și unde oamenii să creadă în Biblie. Dar eu nu prea păream să mă potrivesc în vreuna dintre acele biserici, și n-am stat prea mult prin preajmă ca să învăț lucrurile pe care aveam nevoie să le știu.

Ei bine, la doar câteva luni după ce fusesem mântuit, umblam de colo-colo cu o armă în buzunar. Sau sub scaunul mașinii. Sau sub pernă. Ca dealer de droguri, aveam nevoie de o armă pe care să o am la îndemână în orice situație.

După cum îți poți imagina, dealerii de droguri au o anumită imagine pe care trebuie să și-o păstreze. Ei trebuie să arate dur, și sigur că eu arătam așa. Purтам un fel de bluză în forma literei A (cunoscut și ca „bătăuș de neveste” de cei din gașca mea), pantaloni scurți deșănțați, aveam o tăietură în sprânceană, o batistă în buzunarul de la spate și cât de multă agresiune fizică puteam arăta în orice moment.

Când am fost mântuit din acel stil de viață, inima mea s-a schimbat, dar garderoba a rămas în mare neschimbată. Eram încă foarte agresiv, dar acum eram agresiv pentru Isus. Eram săracul lui Nicky Cruz (tipul din *The Cross and the Switchblade*). Păstorii de tineret din toată partea de nord a statului Alabama m-au invitat să îmi prezint mărturia înaintea studenților lor, și cu cât prezentam mai multe întâmplări de război, cu atât suna mai bine. Multe dintre aceste biserici erau fericite să mă pună ca „sperietoare” pe programul clinicii lor pentru adolescenți, dar nu păreau prea interesate să mă păstreze prin preajmă după ce luminile se aprindeau în încăperile cu tineri. Și cine i-ar fi putut blama? Eu încă purтам un lanț de aur cu dinți de vampir pe el. De speriat.

Totuși, ceea ce a însemnat asta pentru ucenicizarea mea a fost că ea pur și simplu n-a existat. Lucru tragic, pentru că eu aveam nevoie disperată de ajutor. Îți aduci aminte ce spune Pavel despre zel fără cunoaștere (Rom. 10:1-3)? Ei bine, acela eram eu. Eu evanghelizam pe oricine m-ar fi ascu-

tat, și chiar pe unii care nu m-ar fi ascultat. Unul dintre planurile mele majore de evanghelizare a constat din a mă urca pe acoperișul unui restaurant fast-food, de unde le-am predicat Evanghelia clienților care erau serviți direct în mașină. Doar că eu chiar nu aveam habar ce făceam. Singurul lucru pe care îl știam era că Isus mă mântuise, și eu voiam ca și alți oameni să fie mântuiți. Doream să fiu ambasadorul lui Hristos, ca și cum Domnul Isus ar fi făcut apelul Lui prin mine: „Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Cor. 5:20).

După doar câteva luni de mers pe calea neprihănirii fără vreun ghid adevărat, un bărbat din vecinătatea mea m-a văzut umblând cu o Biblie în mână, m-a invitat la el acasă, mi-a cumpărat un prânz, și apoi a încercat să mă întrebe câteva lucruri ca să vadă dacă înțelegeam ce spunea acea carte pe care o purtam cu mine. L-am asigurat că înțelegeam majoritatea lucrurilor din ea... probabil. În realitate, pentru mine, Biblia era pe atunci ca un manual de utilizare a frigiderului, scris în limba germană.

Eu nu vorbesc limba germană. Nici nu știu vreun lucru despre frigidere.

Pe parcursul următoarelor 12-15 luni, acest bărbat m-a ucenicizat în Cuvântul lui Dumnezeu. Sau cel puțin așa credeam eu. Ca un proaspăt creștin, discernământul meu doctrinar era la cota pe care fizicienii și teologii o descriu ca „zero absolut”. Să îți dau un exemplu. Îmi amintesc și acum că i-am

zis cuiva că este idiot, în timpul unui studiu biblic, pentru că spusese că Isus fusese evreu. „Cum se poate ca individul ăsta să nu știe că Isus era CREȘTIN?!”, am murmurat în sinea mea. Dacă nu știi, este în regulă, dar dă-mi voie să îți spun că Isus a fost totalmente un evreu.

Așadar, când cineva mi-a spus că boala este fie rezultatul păcatului, fie al lipsei credinței, n-am știut de nicio cale mai bună. Când mi s-a spus că a te duce la doctor era un păcat – pentru că boala este o problemă spirituală, nu una fizică – aproape că am murit de otrăvire cu mercur. Când cineva folosea Biblia ca să mă convingă că noi ar trebui să muștrăm sărăcia cu puterea vorbelor, am început să strig (uneori în termeni negativi) către soldul de la automatul bancar.

A trebuit să treacă timp până să văd că aceste învățături erau o combinație de toxine prostești, periculoase și nespirtuale. Ceea ce m-a învățat acest bărbat nu era deloc Evanghelia, ci o versiune distorsionată a ei. La acea vreme, nu puteam înțelege că această „evanghelie a prosperității” nu era Vestea Bună. N-aveam nicio idee că era un mesaj neadevărat, care nu putea mântui pe nimeni. Acum îmi dau seama că ceea ce noi credem că despre lucruri precum credința, crucea, vindecarea fizică și biruința spirituală sunt chestiuni care chiar contează. Când înțelegem greșit Evanghelia și când o răstălmăcim, oamenii se aleg cu răni – în această viață și apoi în veșnicie.

Eu sunt Mike. Sunt păstor în Virginia. Eu n-am vândut niciodată droguri și nici nu am muștră soldul contului bancar (uneori negativ). Odată ce familia mea a început să meargă la biserică, noi ne-am dus la o biserică serioasă, unde Biblia era predicată clar. Dar totuși am avut partea mea de intersecții cu evanghelia prosperității. Ca păstor, am văzut suferința unor oameni cum a crescut dintr-un simțământ că ei erau cumva responsabili, că circumstanțele prin care treceau ar fi fost rezultatul eșecului credinței sau a sfințeniei lor. I-am văzut pe alții seduși și abătuți de la credință prin promisiunile binecuvântărilor materiale și ale vieții lungi.

Pericolul evangheliei prosperității m-a lovit când Karen, scumpa mea soție, a fost diagnosticată cu scleroză multiplă, în anul 2006. După cum îți poți imagina, pentru noi, aceea a fost o experiență îngrijorătoare, confuză și chiar înfricoșătoare. Nu puteam să nu ne întrebăm de ce se petrecea așa ceva, ce însemna asta pentru viitorul nostru și cum aveam să ne descurcăm dacă Karen s-ar fi îmbolnăvit cu adevărat. Era acel fel de situație care te îndreaptă către familia bisericii tale, unde să ceri sprijin și tărie. Și, desigur, o mulțime de creștini i-au spus lucruri foarte utile despre dragostea și puterea lui Dumnezeu, și despre planurile Lui bune pentru viața ei. Am fost întăriți și încurajați de acești frați și de aceste surori.

În același timp, anumiți creștini au spus lucruri prostești despre pericolul de a bea din pahare din plastic și despre puterea curativă a anumitor ierburi. Ne-am rotit ochii un pic și am

încercat să preluăm acele comentarii cu un umor sănătos. Dar câțiva creștini pe care îi cunoșteam i-au spus soției mele lucruri cu adevărat nefolositoare, despre credință și vindecare – că nu putea fi voia lui Dumnezeu ca ea să fie bolnavă și că ea ar fi trebuit să mustre boala ei dacă avea suficientă credință. Aceasta era evanghelia prosperității, și era un lucru care mă înnebunea. Karen este unul dintre cei mai credincioși și mai jertfitori ucenici ai lui Isus pe care îi cunosc. Ultimul lucru de care avea nevoie în suferința ei era un fals sentiment de vinovăție și să fie aruncat blam inutil asupra ei.

Interesul meu pentru această carte provine din a vedea oamenii răniți și călăuziți greșit prin învățături false. Am fost în India și în Africa, unde predicatorii evangheliei prosperității atrag multe mii de oameni cu promisiunile lor de bogății, sănătate și binecuvântări, chiar dacă promisiunile lor nu se împlinesc niciodată! Am văzut durerea și frustrarea pe fețele păstorilor credincioși din aceste locuri, unde învățătorii falși își vâra coada și abat oile de pe cale. Vreau să te ajut să înțelegi ce este evanghelia prosperității, de ce este atât de periculoasă și de ce adevărata Vestă Bună este cu mult mai bună.

* * *

Am scris această carte pentru două feluri de cititori. În primul rând, am scris-o pentru tine, dacă ești parte dintr-o biserică în care Evanghelia este predicată credincios, dar ai prieteni sau membri de familie care merg într-o biserică axată pe

evanghelia prosperității. Sau dacă te întrebi dacă nu cumva ei sunt într-o astfel de biserică. I-ai auzit vorbind despre prediciile liderului lor. Poți să vezi că ceva este greșit, dar nu prea poți pune degetul pe rană. În plus, ei au o mulțime de versete biblice care să le susțină pretențiile. Îți iubești aceste rude sau prieteni, și ești îngrijorat pentru starea lor. Țelul nostru este să te ajutăm să identifici clar ce anume este greșit.

În al doilea rând, am scris această carte pentru tine, dacă ești parte sau suspectezi că ești parte dintr-o biserică axată pe evanghelia prosperității. Vrem să te ajutăm să îți pui întrebări bune despre ce anume propovăduiește biserica ta. Nu, noi nu încercăm să cultivăm o mulțime de critici, ci vrem să te asiguri că înțelegi ce este și ce nu este Evanghelia. Ea este cea mai importantă veste pe care o vei cunoaște vreodată, atât pentru binele tău cât și pentru binele celor pe care îi iubești. De aceea, vrei să te asiguri că înțelegi bine lucrurile!

Chiar și apostolul Pavel le-a spus membrilor bisericilor din Galatia că nu-i păsa dacă cineva ar fi apărut în bisericile respective și ar fi fluturat o carte de vizită de apostol sau dacă un înger ar fi venit în zbor din Cer: dacă acea persoană propovăduia o evanghelie falsă, era datoria membrilor acelor biserici să îl respingă pe acel învățător mincinos (v. Gal. 1:6-9). Având în vedere aceasta, amândoi le vom spune membrilor bisericilor noastre să ne concedieze (!) dacă vom propovădui vreodată o evanghelie falsă.

Totuși, poate că te întrebi de ce ne apucăm noi să atacăm predicatori care par să îndrepte milioane de oameni către Isus? Chiar dacă avem unele îngrijorări legate de conținutul învățăturilor lor, n-ar trebui să aplaudăm faptul că Biblia este predicată și că Isus este înălțat? Desigur, ei ar putea să înțeleagă greșit unele lucruri, dar nu este oare mai rău să fii o persoană negativistă și critică? La urma urmei, nu ne-a spus Isus să nu judecăm (Matei 7:1)? Și n-a spus El că oricine nu este împotriva noastră, este de partea noastră (Marcu 9:40)? Pe scurt, oare Isus ar urî această carte?

Noi nu credem asta. Da, sigur că El ne învață să nu fim critici de dragul criticii (ideea din Matei 7:1). Dar orice om face o judecată când decide la ce doctor să meargă sau ce restaurant să frecventeze. Dacă ai văzut că un chirurg are licența suspendată în mod repetat, ai judeca (înțelept) că el nu este persoana căreia să îi încredințezi sănătatea ta. Dacă ai vedea că un restaurant a fost închis repetat pentru încălcări ale condițiilor sanitare, ai judeca (foarte corect) că ar fi bine să îți găsești un alt loc unde să iei masa.

Învățătorii evangheliei prosperității sunt mult mai periculoși decât un chirurg incompetent sau decât un restaurant infestat de gândaci. Acele lucruri te-ar putea îmbolnăvi; ele ar putea chiar să îți scurteze viața. Dar dacă vei crede lucruri false despre Isus, dacă nu înțelegi ce înseamnă să fii mântuit de El sau să fii ucenicul Lui, consecințele sunt dezastruoase pentru toată veșnicia.

În multe cazuri, este înțelept să le acordăm oamenilor prezumția de nevinovăție. Dragostea pe care Duhul Sfânt o produce în noi ne determină să credem ce este mai bun despre ceilalți. Este destul de posibil ca mulți predicatori ai evangheliei prosperității să creadă sincer ceea ce propovăduiesc; ei își închipuie că îi ajută pe oameni. Așa că, dacă te simți deranjat de o carte dedicată criticării și atacării acestor predicatori, te înțelegem.

Dar gândește-te la asta: Isus ne-a avertizat în repetate rânduri în ce privește evanghelia prosperității. El nu a considerat că este un lucru care ar trebui acceptat sau chiar tolerat. El a atacat-o în termenii cei mai duri, pentru că El ne iubește și vrea să ne vaccineze împotriva acestei boli spirituale mortale.

Și nu vedem nicăieri mai clar acest lucru ca în cuvintele lui Isus de la finalul Predicii de pe Munte. Așa că hai să ne îndreptăm privirea către două lucruri pe care Isus le tratează în Matei 7, la scurt timp după ce El ne-a avertizat să nu judecăm de dragul judecății. În primul rând, Isus spune:

„Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află” (Matei 7:13-14).

Ideea lui Isus este clară: calea care duce la viață este dificilă. În context, pare că această cale dificilă este cea pe care El a

prezentat-o mai devreme, în Predica de pe Munte. Este calea iertării vrăjmașilor tăi (Matei 5:44), a deplângerii păcatelor tale (Matei 5:4), a însetării după neprihănire (Matei 5:6). Este calea credincioșiei în căsnicie și a purității sexuale (Matei 5:27-30), a blândeții și smereniei (Matei 5:5), a spunerii adevărului (Matei 5:37). Este calea întoarcerii celuiilalt obraz (Matei 5:39) și a mersului încă o milă (Matei 5:41). Niciunul dintre aceste lucruri nu este ușor și plăcut. Drept rezultat, această cale nu este înșesată de călători.

Prin contrast, este foarte ușor să rătăcim pe calea care duce la pierzare spirituală. Aceasta este calea pentru cei dezinteresati, ipocriți și amăgiți. Este calea pentru cei care vor să trăiască oricum își doresc, să evite dificultățile, sacrificiile și lepădarea de sine. Dacă vrei să faci ce vrei tu, dacă simți nevoia de a avea aici o viață ușoară și plăceri, atunci calea ușoară este calea ta.

Mare parte din ceea ce Isus ne învață în Predica de pe Munte se reduce la valoarea împlinirii amânate a dorințelor. Dacă dorești să îți trăiești maximul vieții acum, ia-o pe calea ușoară. Nu va fi atât de extraordinară în final, dar te vei „simți bine” pentru o vreme. Fericirile (Matei 5:3-11), pe de altă parte, ne învață că, dacă vrei să fii mângâiat cândva, dacă vrei să Îl vezi pe Dumnezeu, dacă vrei să moștenești pământul, dacă vrei să fii săturat în final, dacă vrei o răsplată mare în Cer, îți va fi dificil acum.

Poate că începi să vezi felul în care aceste lucruri se aplică la evanghelia prosperității. Dar încă nu am încheiat. Iată ce spune Isus după aceea: „Păziți-vă de prorocii mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt niște lupi răpitori” (Matei 7:15).

Este greu să exagerezi ce spune Isus aici. După ce ne-a avertizat legat de distrugerile care rezultă din a umbla pe calea ușoară, El ne alertează imediat de pericolul dat de profeții mincinoși. Un proroc mincinos este cineva care îi conduce pe oameni pe calea greșită. Un profet fals își cheamă victimele să meargă pe calea ușoară care duce la pierzare; el le asigură că pot avea totul – atât în această viață, cât și în următoarea.

Imaginează-ți două porți și două căi. Acum imaginează-ți că în afara porților se găsesc doi ghizi. Ambii au hărți cu căile fiecăruia, amândoi pretind că fiecare are calea care duce la viață, și ambii îți spun că ascultarea de celălalt te va costa foarte mult. Așa cum ne învață Isus, contează destul de mult ce ghid vei alege. Dacă îți permiți să fii convins să o iei pe calea greșită, consecințele vor fi îngrozitoare.

Așa că Isus ne învață să ne „păzim”. El vrea ca noi să fim atenți, să fim selectivi, să luăm aminte la ce auzim și pe cine urmăm, pentru că învățătorii falși nu vin în mod normal la noi cu ghearele scoase, salivând și arătându-și colții. Nu, ci ei arată ca orice alte oi. Iată felul cum ajung ei să pătrundă în turmă, să amăgească oile cu un fals sentiment de siguranță, și,

în final, să se ospăteze din victimele lor.

Învățătorii falși nu vin la noi spunând: „Să vă fie clar, eu sunt un profet fals. Dacă mă ascultați, sufletul vostru va fi în pericol. Vă voi propune acum să luați parte la lucruri cu adevărat rele”. Dacă așa ar proceda ei, nimeni n-ar ajunge amăgit! Dimpotrivă, învățătorii falși vin cu un amestec de adevăr, speculație și inovație. Ceea ce ei spun pare să aibă sens, dar doar dacă ignori alte adevăruri biblice. Ei ar putea să te învețe ceva ce ți-ai dori ca Isus să fi spus, chiar dacă ești destul de sigur că El n-a făcut acel lucru. Trebuie să ne păzim de învățători care par ca una dintre oi, dar care, de fapt, sunt ghizi pe o cale care duce la Iad.

Dacă învățătorii care propovăduiesc evanghelia prosperității nu ne spun ceea ce Isus a spus, atunci pur și simplu nu ne putem permite să îi menajăm sau să tolerăm mesajul lor. În final, ar trebui să judeci tot ce auzi și citești (inclusiv această carte!) prin adevărurile Scripturii. Noi dorim să arătăm că evanghelia prosperității este o minciună periculoasă care trebuie să fie scoasă la lumină și față de care trebuie să ne împotrivim. Așa că, hai să facem acest lucru.

I

ESENȚA EVANGHELIEI PROSPERITĂȚII

Se pare că primul lucru ce trebuie făcut este să ne definim termenii. Trebuie să stabilim ce vrem să spunem prin „evanghelia prosperității” (de acum înainte, ne vom referi la ea folosind acronimul EP – iar copacii din pădurile tropicale ne pot mulțumi mai târziu). Această sarcină a definirii este mai complicată decât pare la prima vedere. La urma urmei, nu există niciun crez universal recunoscut și niciun organism central autoritativ pentru biserici, predicatori și organizațiile media, care să formeze lumea EP.

Poate că cel mai ușor este să vedem EP ca pe un lucru care seamănă cu apa. Apa este întotdeauna formată din doi atomi de hidrogen și un atom de oxigen, acești atomi fiind legați împreună. Da, numai că apa poate să apară diferit în circumstanțe diferite. Chiar dacă ia forma gheții, a vaporilor sau a unui lichid, apa rămâne mereu apă.

Tot așa, există multe manifestări diferite ale EP, dar toate împărtășesc aceleași elemente de bază. Vom enumera

patru dintre cele mai proeminente.

1. EVANGHELIA PROSPERITĂȚII: DUMNEZEU VREA SĂ TE BINECUVÂNTEZE MATERIAL!

Problema: ne focalizează atenția pe dar mai mult decât pe Cel ce dăruiește.

Gândește-te când a fost ultima oară când i-ai dat un cadou cuiva de care îți păsa cu adevărat. Poate că a fost un cadou de Crăciun dat unui prieten, un cadou aniversar pentru soția ta, sau un cadou de ziua copilului tău. Oricare ar fi circumstanțele, este posibil ca intenția ta cu acel dar să fi fost aceea de a-ți exprima grija și dragostea pentru acea persoană.

În urmă cu câțiva ani, soția mea (a lui Mike) mi-a făcut o pătură din mai multe dintre tricourile mele vechi cu trupa favorită. De fiecare dată când văd acea pătură în biroul meu, ea îmi aduce aminte de cât de mult timp, câtă grijă și cât efort au fost puse în acel dar. Eu prețuiesc cu adevărat darul acela – nu doar pentru că are dimensiunile și greutatea perfectă pentru o pătură, ci pentru că Karen a croit-o pentru mine ca expresie a dragostei ei față de mine.

Cum ar fi fost dacă aș fi iubit pătura, dar n-aș fi făcut în inima mea nicio legătură cu Karen? Cum ar fi fost dacă m-aș fi bucurat de dar de fiecare dată când aș fi citit o carte și în birou ar fi fost mai frig, dar nu m-aș fi gândit niciodată la ea și la blândețea și dragostea ei? Ai zice că scopul darului a fost

împlinit? Pe de o parte, pătura mă păstrează cald, așa că acesta este un beneficiu. Dar ea înseamnă mult mai mult decât atât; acea pătură a fost menită să îmi aducă aminte de dragostea soției mele.

Același lucru se aplică în cazul darurilor pe care Dumnezeu ni le dă. Când apostolul Pavel le vorbea oamenilor din Atena, el le-a spus că Dumnezeu „le dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile” cu un scop, anume „ca ei să Îl caute pe Dumnezeu, și să se silească să-L găsească băjbâind” (F.A. 17:25b, 27a). Pe scurt, darurile lui Dumnezeu sunt date ca să ne îndrepte gândurile și inimile către El în același fel în care cursul unui râu ne conduce înapoi către izvorul lui.

Este corect să spunem că EP pune un accent puternic pe primirea, păstrarea și chiar maximizarea darurilor bune ale lui Dumnezeu (sănătatea, bogăția, favoarea, puterea). Cu toate acestea, există un accent relativ mic pus pe Dumnezeu însuși. Da, noi vrem să fim corecți – niciun predicator al EP pe care îl cunoaștem nu spune pe față că oamenii ar trebui să iubească darurile lui Dumnezeu *mai mult* decât să Îl iubească pe Dumnezeu. Iar dacă i-ai întreba, ei ar nega în mod sigur că asta ar propovădui. Dar noi vorbim aici despre accent și prioritate. Când vezi o biserică sau lucrare care vorbește despre darurile lui Dumnezeu, dar petrece relativ puțin timp vorbind despre caracterul lui Dumnezeu sau despre nevoia noastră de a răspunde față de El cu pocăință și credință, poți fi desigur de sigur că ai de-a face cu EP.

Iată un exemplu din lucrarea lui Benny Hinn. El scria următoarele:

„Noi avem în istoria biblică multe exemple de transfer a bogăției, inclusiv în cazul Israelului. Vă aduceți aminte de marea super-putere din Vechiul Testament, numită Egipt? Această națiune avea mai mult aur și argint decât orice altă națiune de pe planetă. Cu toate acestea, Moise era în exil în pustie, în timp ce copiii lui Israel trudeau ca robi. Totul a continuat așa ani la rând, dar lucrurile au început să se schimbe dintr-o dată. Dumnezeu i-a vorbit lui Moise dintr-un rug aprins și i-a spus să se întoarcă în Egipt. Nu doar că El a făgăduit să Își elibereze copiii din robie, ci El a spus: „când veți pleca, nu veți pleca cu mâinile goale”¹.

Aici nu se pune problema că ceea ce Hinn spune este fals, ci că el pune accentul pe lucrurile greșite. Da, Domnul a binecuvântat material poporul Israel când acesta a plecat din Egipt, dar nu aceasta este esența acelei întâmplări. Poporul lui Dumnezeu a beneficiat de lucruri mult mai importante decât ceva aur și pietre prețioase. Esența nu este că „Dumnezeu transferă bogăția de la Egipt la Israel”, ci că „Dumnezeu Își împlinește făgăduința și Își eliberează cu putere poporul din mâinile vrăjmașilor lor”. Biblia ne îndreaptă privirile în repetate rânduri către eliberarea Israelului din robie, prezentându-o ca imaginea vechi-testamentală cea mai clară a mântuirii

¹ <https://www.bennyhinn.org/enewsletter/greatest-wealth-transfer/Accessed>.

aduse de Dumnezeu. Evenimentul exodului a fost o umbră a eliberării viitoare pe care Hristos avea să o aducă (v. Exod 20:1, Isaia 11:16, Luca 9:30-31). În exod, puterea și dragostea lui Dumnezeu sunt manifestate pe deplin, iar acest lucru ar trebui să îi determine pe copiii Lui să I se închine. A reduce aceste evenimente la puțin mai mult decât un transfer de bogăție ar însemna să ratăm esența. Înseamnă să prețuim mai mult darul decât pe Cel care dăruiește.

Dacă vrei să vezi cum este să înțelegi corect această chestiune a „darului și a dătorului”, este suficient să te uiți la Asaf, în Psalmul 73. După ce a mărturisit că era tentat să fie invidios pe modalitățile în care alții au prosperat (în special cei răi), el a tras următoarea concluzie:

„Pe cine altul am eu în cer afară de Tine? Și pe pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decât în Tine. Carnea și inima pot să mi se prăpădească: fiindcă Dumnezeu va fi pururea stânca inimii mele și partea mea de moștenire” (Ps. 73:25-26).

Asaf se luptă să înțeleagă suferința celui neprihănit și prosperitatea celui rău, dar, în final, el se consolează cu realitatea că, în ultimă instanță, comoara lui cea mai mare nu stă în darurile lui Dumnezeu, ci în Dumnezeu însuși. Psalmistul a găsit ceva ce soluționează frustrările lui și îi alină suferința: el a găsit adevărata bucurie și plăcere în Dumnezeu.

Cu toate acestea, EP vorbește despre Dumnezeu în

primul rând ca un mijloc pentru atingerea unui țel. Ea tratează relația cu Dumnezeu ca și cum cineva s-ar căsători pentru banii celuilalt. Nu îl iubești cu adevărat pe el, ci iubești ceea ce el îți poate da. Însă a veni la Isus ca la o cale de a căpăta altceva nu este închinare, ci este idolatrie față de lucrul pe care încerci să îl capeți.

Dacă te afli într-o biserică și te întrebi dacă ea este sau nu influențată de EP, pur și simplu ascultă predicile cu atenție, ascultă către ce se îndreaptă discuțiile în grupurile de studiu biblic și care sunt motivele de rugăciune de la întâlnirile bisericii din timpul săptămânii. Dacă păstorul tău – sau învățătorul de școală duminicală sau autorul tău favorit – petrece puțin timp vorbind despre cum este Dumnezeu, dar alocă foarte mult timp vorbind despre ceea ce Dumnezeu îți poate da, probabil că te afli față în față cu EP.

2. EVANGHELIA PROSPERITĂȚII: DUMNEZEU VREA SĂ VORBIM CU PUTERE

Problema: confundă ființele create cu Creatorul lor.

Unul dintre adevărurile cele mai fundamentale ale Scripturii este că Dumnezeu este Creatorul nostru, iar noi suntem creația Lui. Acest lucru pare o realitate destul de evidentă. Cu toate acestea, Dumnezeu consideră necesar să clarifice acest lucru în repetate rânduri: El nu este ca noi, iar noi nu suntem exact ca El. Iată pe scurt câteva feluri în care noi

nu suntem ca Dumnezeu:

- Dumnezeu a făcut tot ceea ce există din nimic (Evrei 11:3, Apoc. 4:11). Noi putem face lucruri (uraaa pentru artă și creativitate!), dar nu putem crea *ceva* din nimic.
- Dumnezeu nu are nicio nevoie (Ps. 50:8-15, Isaia 40:14, F.A. 17:24-25). Spre deosebire de El, noi suntem dependenți și nu putem supraviețui dacă Dumnezeu nu ne susține (Matei 6:11).
- Dumnezeu nu are un început (Isaia 57:15, Apoc. 1:8). Noi, însă, este evident că avem un început.
- Dumnezeu poate face ce vrea (Dan. 4:34-35, Ps. 115:3). Puterile și abilitățile noastre sunt limitate.
- Dumnezeu cunoaște totul și El nu greșește nicio dată (Rom. 11:33, Ps. 147:5). Noi știm unele lucruri, dar este clar că nu cunoaștem totul. Noi greșim deseori.

Întrucât oamenii sunt făcuți după chipul lui Dumnezeu, ei sunt capabili să reflecte multe dintre calitățile lui Dumnezeu (dragostea, înțelepciunea, puterea, sfințenia). Dar nu ar trebui să pierdem din vedere faptul că Dumnezeu este infinit mai iubitor, mai înțelept, mai puternic și mai sfânt decât suntem noi.

„Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt

de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre” (Isaia 55:9).

Predicatorii EP au tendința de a începe această deosebire între Dumnezeu și noi. Ei îi încurajează pe ucenicii lor să creadă că ei pot face lucruri pe care doar Dumnezeu le poate face. Ei pot recunoaște că Dumnezeu lucrează la o scară diferită și cu o putere mai mare, dar ei răstălmăcesc Scriptura și încurajează oamenii să acționeze ca Dumnezeu și să aibă păreri prea înalte despre sine.

Iată un astfel de exemplu din lucrarea lui Kenneth Copeland:

„Indiferent dacă îți place sau nu, aceasta este o lume creată prin cuvânt, un univers controlat prin cuvânt. Dumnezeu a stabilit acest lucru încă de la început. El a făcut totul chemând ,lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi’ (Rom. 4:17). El pune acest întreg sistem în mișcare vorbind în întuneric și spunând, ,Să fie lumină!’, și a fost lumină (Gen. 1:3).

Întreaga Biblie, de la Geneza până la Apocalipsa, arată clar că noi trăim într-un sistem activat prin cuvânt. Așa a fost el dintotdeauna, și așa va fi și de aici încolo. Noi nu putem schimba acest fapt. Putem, însă, să alegem cuvintele sub care să trăim. Putem schimba mediul nostru de viață prin ceea ce spunem...

Dumnezeu ți-a delegat autoritate aici, pe pământ. Cuvintele tale au autoritatea de a crea de fiecare dată când

vorbești, nu doar când te rogi. Dacă spui cuvinte pozitive în rugăciune, dar lucruri negative în restul timpului, cuvintele tale negative vor învinge...

Spune orice îți dorești să se împlinească în Numele lui Isus. Preia-ți autoritatea asupra banilor de care ai nevoie, și poruncește-le să vină la tine. Dacă ai nevoie de vindecare, vorbește-i trupului tău. Poruncește-i să fie vindecat în Numele lui Isus. Poruncește-i să funcționeze corect. Vorbește rezultatul pe care îl dorești. Orice vei spune se va împlini”.²

Poți să vezi felul în care acest gen de învățătură întuneacă liniile de demarcație dintre creație și Creator? O spun iarăși, unele dintre lucrurile spuse mai sus sunt *adevărate*. Dumnezeu a creat lumea din nimic prin cuvintele Lui puternice, creatoare. Iar vorbirea noastră are puterea de a face mult bine sau mult rău (Iacov 3:1-12). Dar nu există nimic în Biblie care să ne încurajeze să credem că vorbirea noastră ar avea puterea de a împlini orice ne dorim noi; acea putere Îi aparține doar lui Dumnezeu. În ciuda a ceea ce Copeland spune, este foarte clar că Biblia *nu* ne învață că Dumnezeu ne-ar fi delegat acest fel de putere și autoritate.

Ai putea să spui în sinea ta, „Stai puțin! Cum rămâne cu Proverbe 18:21? Nu spune Biblia că ,moartea și viața sunt în puterea limbii?” Predicatorii EP iubesc acest verset; lor le

² <https://blog.kcm.org/words-start-button-everything-youre-believing/> accessed October 15, 2019, italics ours.

place să îl citeze ca dovadă că putem să ducem la îndeplinire dorințele noastre prin vorbirea noastră. Dar oare asta spune acel verset? Evident că nu.

Când eu (Sean) eram adânc cufundat în evanghelia prosperității, mi s-a spus să îmi mustru chitanța de la automatul bancar când pe aceasta scria că eram dator cu 40 de dolari. Mi s-a spus că, dacă spun cuvintele care trebuie și am o credință perfectă, realitatea este corectată după dorințele mele. Așa că am trecut la treabă: „Mustru această chitanță și comisiunile de descoperire de cont ale Satanei!” În ciuda credinței mele, n-am reușit să fac niciodată ca banii să apară din nou în contul meu bancar.

Proverbe 18:21 este adevărat, iar Kenneth Copeland greșește clar. Acest pasaj este asemănător celui din Iacov 3 prin faptul că ne învață care este impactul cuvintelor noastre asupra celorlalți, spre bine sau spre rău. El nu are nimic de-a face cu puterea creatoare sau distructivă într-un sens literal. Dumnezeu este singurul care are puterea de a da și a lua viață pentru că El este singurul Creator și Susținător al lumii. „Să știți dar că Eu sunt Dumnezeu, și că nu este alt dumnezeu afară de Mine; Eu dau viață și Eu omor, Eu rănesc și Eu tămăduiesc, și nimeni nu poate scoate pe cineva din mâna Mea” (Deut. 32:39).

Unii predicatori ai EP vor arăta cu degetul către viața și lucrarea lui Isus ca exemplu pentru noi în acest sens. Dar și acesta este greșit, pentru simplu motiv că noi nu suntem

Dumnezeu. Dumnezeu Tatăl I-a dat autoritate unică Domnului Isus Hristos pentru că, în calitatea Lui de Dumnezeu Fiul, El este o Persoană unică (Matei 11:27; 28:18). Iată de ce, prin puterea Duhului Sfânt, Isus putea face minuni, putea scoate demoni și putea învia oameni din morți. În două circumstanțe, Isus le-a dat câtva din autoritatea Lui ucenicilor Săi pentru o sarcină misionară clară (Matei 10:1; Luca 10:19). Și este adevărat că Faptele Apostolilor îi prezintă pe aceștia făcând semne și minuni (inclusiv înviind morții). Dar nu ni se spune nicăieri în Noul Testament că acest fel de putere și autoritate ar fi disponibilă oricui care își rostește dorințele prin credință.

3. EVANGHELIA PROSPERITĂȚII: DUMNEZEU NU VREA SĂ SUFERIM!

Problema: Dumnezeu îi făgăduiește poporului Său că va suferi în lume.

Eu (Sean) îmi amintesc că stăteam în biserică într-o duminică dimineața și ascultam predicatorul cum vorbea. Era o priveliște, cu zâmbetul lui perfect și cu jacheta lui care părea croită din piele. El venise cu elicopterul de la un alt campus al bisericii, doar ca să fie cu noi în persoană. Ne simțeam atât de norocoși să îl avem pe acest bărbat binecuvântat al lui Dumnezeu alături de noi! Predica din acea dimineață era despre un singur lucru: ura lui Dumnezeu față de suferință. Îmi amintesc și acum felul cum a subliniat el ceea ce spunea: „Dumnezeu este

Tatăl nostru, și niciun tată nu vrea să își vadă copiii suferind. Părinții pământești nu îi pot opri pe copiii lor de la suferință, dar Tatăl nostru din Cer poate”.

Logica prediciei era de genul acesta: Dumnezeu nu ne va *permite* să suferim. Așa că, dacă *suferim*, cauza este că n-am umblat în voia Domnului. Dacă viețile noastre sunt grele, cauza este clară. Trebuie să existe un fel de păcat sau să ne lipsească credința în făgăduințele lui Dumnezeu. În timp ce stăteam acolo și ascultam, întreg sistemul părea că are logică.

Acest fel de gândire este răspândit în EP. Bill Johnson, liderul mișcării Bethel Church, a răspuns cândva pe pagina personală la întrebarea, „Este întotdeauna voia lui Dumnezeu să vindec pe cineva?” După ce a spus că da, el i-a sfătuit pe cei ce căutau să facă vindecări miraculoase. Dacă eșuează, a spus el, trebuie să își aducă aminte că „nu există deficiențe de partea lui Dumnezeu – nici legământul Lui nu este deficitar, nici compasiunea și nici făgăduințele Lui. Toată deficiența ține de partea noastră... Dacă cineva nu este vindecat, să știe că problema nu este Dumnezeu, și să Îl caute cerându-I călăuzire și eliberare personală (o ungere mai mare pentru a avea consecvență în vindecare)”.

În relatarea felului în care a părăsit mișcarea EP, Costi Hinn (nepotul lui Benny Hinn și uneori asociatul lui de lucru) a scris despre perioada în care diagnosticul de cancer al mamei lui i-a zguduit încrederea în teologia bolii, pe care o

susținea familia lui. El a spus:

„Familia Hinn nu se îmbolnăvea niciodată. Sau cel puțin nu recunoșteam vreodată când eram bolnavi. Boala se presupunea că stă atât de departe de casa noastră, însă ea s-a infiltrat în inima familiei noastre – în mama mea... În acea perioadă, tata a minimalizat boala ei. El a predicat că noi eram toți sănătoși, și în tot acel timp mama stătea în tăcere pe rândul din față având o tumoră pe creier care făcea ravagii. Vizitele doctorilor se făceau când tata era plecat din oraș. Mama a ascuns rapoartele ei medicale negative, și dacă făcea cea mai mică aluzie la cuvântul tumoră, tata avea să o mustre pe ea și cuvântul *tumoră* în Numele lui Isus. Cu toate acestea, în final, toată puterea evangheliei prosperității din lumea întreagă n-a putut face nimic. Fără a avea de ales decât să meargă către intervenția medicală, ei s-au confruntat cu realitatea. Mâna chirurgului era ceea ce avea să îmi vindece mama”.³

Acest fel de gândire este mortal. El neagă realitatea că Dumnezeu lucrează prin doctori și prin medicină, ca să ne vindece. Dar asta nu este totul: EP aruncă multă vinovăție, rușine și frică asupra celor care suferă.

O, și ea pare de asemenea să ignore complet mărturia Bibliei despre suferință.

³ Costi Hinn, *God, Greed, and the (Prosperity) Gospel* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 2019), p. 126.

Pe tot parcursul Bibliei, poporul lui Dumnezeu suferă. Uneori, suferința lor este rezultatul păcatului lor (ex. 2 Sam. 12:19; Ps. 32:3-4). Dar vedem în Scriptură și că asupra oamenilor nevinovați vin circumstanțe dureroase pentru că Dumnezeu are un scop final mai ales decât confortul și sănătatea cuiva (ex. Gen. 50:20; Iov 1; Ioan 9:1-3; 2 Cor. 12:7-10). Acest lucru este cu siguranță valid în privința suferințelor Domnului Isus, Cel care a fost perfect nevinovat și perfect credincios, iar suferințele Lui au fost în mod cert voia lui Dumnezeu (ex. Isaia 53:10; F.A. 4:27-28).

La fel de clar este și că autorii Noului Testament au crezut că suferința avea să fie parte obișnuită din experiența fiecărui creștin, nu doar a „eroilor” credinței. Gândește-te la următoarele versete:

„Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră! Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot așa i-au prigunit pe prorocii care au fost înainte de voi” (Matei 5:11-12).

„Căci cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El” (Fil. 1:29)

„Dimpotrivă, dacă suferă pentru că este creștin, să nu-i fie rușine, ci să Îl proslăvească pe Dumnezeu pentru Numele acesta” (1 Petru 4:16).

Din nefericire, propovăduitorii EP îi fac pe creștini să

se simtă rușinați de suferințele lor. Ei le spun oamenilor că Dumnezeu vrea *întotdeauna* să vindece *orice* boală. Ei le spun că suferința lor este în afara voii lui Dumnezeu.

Învățătura Bibliei este mult mai complexă. Uneori, Dumnezeu Își arată dragostea și puterea vindecând și scutindu-i pe copiii Lui de suferință. Alteori, Dumnezeu nu îi scutește de durere și necazuri. În aceste circumstanțe, El aduce mai multă glorie propriei Persoane – fie că îi salvează din boală, fie că nu. Dar de ce hotărăște Dumnezeu să salveze persoanele A, B și C, și nu persoanele X, Y și Z? Cine cunoaște gândul Dumnezeului nostru, și cine Îl poate sfătui (Rom. 11:33)? În fiecare caz, El rămâne atotputernic și bun.

Trebuie să simțim tensiunea din această chestiune. Când facem asta, dovedim că citim Scriptura cum trebuie. Prin contrast, EP caută să minimalizeze această tensiune aplativizând felul în care Biblia ilustrează un subiect dificil. Cu alte cuvinte, imaginea suferinței în EP este deopotrivă superficială și nebiblică. Oriunde descoperi o astfel de abordare, probabil că EP nu este departe.

4. EVANGHELIA PROSPERITĂȚII: DUMNEZEU VREA SĂ TRĂIM O VIAȚĂ VICTORIOASĂ, PROSPERĂ!

Problema: Scriptura ne învață că viața creștină credincioasă nu poate fi redusă la câteva teme.

În excelenta sa carte, intitulată *Blessed* [Binecuvântat], Kate Bowler prezintă o istorie a EP. Ea notează că evanghelia prosperității tinde să se focalizeze pe patru mari teme:

1. Credință
2. Bogăție
3. Sănătate
4. Biruință.⁴

Dacă predica din fiecare text al Scripturii se sfârșește cu una dintre aceste patru teme, poți să știi aproape sigur că ești într-o biserică axată pe EP. Ai putea observa de asemenea că mulți învățători ai EP se întorc consecvent la aceleași versete scoase din context și evită cu nonșalanță alte pasaje ale Scripturii, ca acelea citate mai sus.

Ca să fie clar, nu este nimic greșit în a vorbi despre credință, bogăție, sănătate și biruință. Dar este la fel de important să notăm că acestea nu sunt singurele subiecte despre care Biblia vorbește. Un adevărat slujitor al Evangheliei ar trebui să fie în stare să fie un ecou al apostolului Pavel, care s-a declarat nevinovat de sângele celor ce l-au auzit predicând, căci el nu s-a ferit să propovăduiască întreg sfatul lui Dumnezeu (F.A. 20:26-27). Turma lui Dumnezeu are nevoie să fie hrănită din fiecare parte a Cuvântului lui Dumnezeu. Trebuie să știm ce spune Dumnezeu despre suferință la fel de

⁴ Kate Bowler, *Blessed: A History of the American Prosperity Gospel* (Oxford: Oxford University Press, 2013), p. 7.

mult pe cât trebuie să știm ce spune El despre prosperitate. Dumnezeu le folosește pe amândouă ca să ne facă mai mult asemenea Fiului Său, Isus.

Predicatorii EP folosesc mult cuvintele „credință”, „bogăție”, „sănătate” și „biruință”. Dar ele rareori au sensul lor biblic. În fapt, așa ajung predicatorii EP să își infuzeze învățăturile mincinoase în biserică. Ei folosesc cuvinte pioase, dar le schimbă sensul. Această tehnică se numește „răstălmăcirea Scripturii” (2 Petru 3:16). Ai putea spune că pe noi ne separă vorbirea comună de EP. Gândește-te la diferitele feluri în care oamenii din locuri diferite folosesc aceeași limbă. Australianii spun despre agenda lor că este „calendar”. Britanicii numesc portbagajul mașinii „cabină”. Sud-africanii spun despre semafoare că sunt „roboți”. Noi suntem separați de o limbă comună, pentru că folosim multe cuvinte comune, dar nu le folosim întotdeauna cu același sens.

Acum imaginează-ți că doi oameni care pretind că sunt creștini – unul dintr-o biserică focalizată pe EP, iar celălalt dintr-o biserică evanghelică – fac schimb de biserici pentru o duminică. Amândoi ar putea auzi vorbindu-se despre credință, dragoste, har și mântuire. Dar sensul din spatele acestor concepte va fi foarte diferit în funcție de biserica la care ei participă.

Să luăm exemplul cuvântului „credință”. Biblia vorbește despre credință în termenii nădejzii, încrederii și dependenței. Ea este credința și alipirea de făgăduințele lui Dumnezeu,

chiar și atunci când circumstanțele vieților noastre fac ca acest lucru să fie dificil. Evrei 11 ne aduce aminte că sfinți precum Noe, Avraam și Rahav au avut încredere în Cuvântul Domnului chiar și atunci când ei nu puteau vedea împlinirea finală a făgăduințelor Lui. Ei au crezut că Dumnezeu avea să Se țină de Cuvânt și să Își îplinească făgăduințele, și au umblat în ascultare de El. Autorul Epistolei către Evrei ne spune de *19 ori* doar în Evrei 11 că acești bărbați și aceste femei ale lui Dumnezeu au trăit „prin credință” și, crezând, ei au îndurât suferințe grele pe cale.

În Evanghelii, vedem credința ca postura inimii ce atrage oameni disperați la Isus. Iată de ce Isus le-a spus atât de des oamenilor că *credința* lor i-a vindecat (ex. Marcu 10:52; Luca 7:50).

Asta nu înseamnă că acea credință a lor avea puterea intrinsecă de a-i vindeca, dacă doar ar fi avut cantitatea corectă. Nu, ci credința lor i-a vindecat pentru că i-a condus la Acela care îi putea vindeca. În discuțiile despre EP, este *întotdeauna* vital să ne aducem aminte că intensitatea și integritatea credinței unei persoane nu o poate salva; obiectul credinței este ceea ce contează.

Predicatorii EP vorbesc despre credință ilustrând-o ca o forță care are putere în afara lui Dumnezeu însuși. Iată un alt citat din Copeland: „Credința este substanța materiei brute pe care Duhul lui Dumnezeu a folosit-o ca să formeze

Universul”.⁵ Observați prezumția de aici. Credința este o *materie brută*, ceea ce înseamnă că are un fel putere creatoare stocată în ea. Dacă așa ar sta lucrurile, când credincioșii manifestă credință, ei ar trebui să fie în stare să modeleze realitatea și să ducă la îndeplinire dorințele lor la fel cum Domnul a făcut la creație. În mod sigur nu asta este ceea ce ne învață Biblia, iar acest lucru conduce la confuzia între creație și Creator, despre care am discutat mai devreme.

Multe alte astfel de exemple pot fi date. Potrivit Scripturii, „biruința” nu este ceva ce noi realizăm, ci ceea ce Domnul Isus a făcut pentru noi (v. 1 Cor. 15:55). Dar, așa cum susține EP, biruința ar fi ceva ce noi realizăm atunci când manifestăm suficientă credință și dezlăcuim orice păcat remanent sau orice îndoială care poate sta ascunsă în inimile noastre. Când predicatorii EP vorbesc despre binecuvântările pe care Dumnezeu le dă poporului Său, ei vorbesc aproape întotdeauna despre binecuvântările fizice și materiale – sănătatea și bogăția. Dar Biblia îi îndreaptă pe creștini către binecuvântări care nu sunt în primul rând pe acest pământ, ci în „locurile cerești” (Efes. 1:3). Biblia este mult mai interesată de binecuvântări spirituale decât de binecuvântări fizice și materiale (ex. Fil. 3:10; Col. 1:24).

În timp ce discutăm despre EP, definițiile sunt întot-

⁵ Jeff Klutz, *Apostasy! The Word-Faith Doctrinal Deception* (ReturnngKing.com, 2012 [Kindle edition]), p. 60.

deauna o problemă. Există atât de mulți care practică propo-văduirea EP și există atâtea versiuni ale ei, încât nu avem un glosar clar de termeni. Ea însăși poartă multe nume: mișcarea „Word of Faith” [Cuvântul Credinței], evanghelia „sănătății și a bogăției”, „sămânța credinței” etc. Susținătorii ei sunt cei mai bogați dintre bogați și, trist, cei mai săraci dintre săraci. Cei celebri și cei necunoscuți. Dar oriunde vezi una sau mai multe dintre aceste elemente caracteristice – Dumnezeu vrea să te binecuvânteze material; Dumnezeu vrea să pretinzi acel lucru; Dumnezeu vrea să fii fericit și să nu suferi niciodată; Dumnezeu vrea să prosperi – probabil că ai de-a face cu evanghelia prosperității. Niciuna dintre acestea nu este adevărata Evanghelie.

Și ca să îți fie foarte clar, adevărata Evanghelie poate fi prezentată condensat prin cuvintele *Dumnezeu, omul, Hristos și răspunsul*. *Dumnezeu* este Creatorul bun și Stăpânul tuturor lucrurilor. *Omul* a fost creat de Dumnezeu după chipul Lui ca să se închine, dar noi ne-am răzvrătit și am atras asupra noastră mânia Lui dreaptă. *Hristos*, Fiul lui Dumnezeu, a venit pentru a trăi viața pe care noi ar fi trebuit să o trăim, a murit ca Substitut pentru a plăti pedeapsa păcatului nostru, și a înviat din mormânt învingând păcatul și moartea. Acum, toți cei care *răspund* pocăindu-se și urmându-L prin credință pot fi iertați și pot primi viața veșnică.

Prieteni, *aceasta* este Evanghelia de care tu, noi și întreaga lume are nevoie, nu imitații diluate ale ei.

2

SCUZE, DAR CITEȘTI BIBLIA PE DOS

Este duminică dimineața, și Joel Osteen ocupă scena în mega-biserica lui din Houston. El se pregătește să țină o predică la peste 10 milioane de oameni, dacă în audiență îi socoțești și pe ascultătorii online. Înainte de începerea predicii, Osteen își ridică Biblia și recită următoarele cuvinte de acum celebre:

Aceasta este Biblia mea.

Eu sunt ceea ce ea spune că sunt.

Eu pot să fac ceea ce ea spune că pot să fac.

Astăzi voi fi învățat din Cuvântul lui Dumnezeu.

Eu mărturisesc cu îndrăzneală:

Mintea îmi este alertă, iar inima îmi este receptivă.

Nu voi mai fi niciodată la fel.

Sunt gata să primesc

Sămânța mereu vie a Cuvântului lui Dumnezeu,

Care este incoruptibilă și indestructibilă.

Nu voi mai fi niciodată la fel.

Niciodată, niciodată, niciodată.

Nu voi mai fi niciodată la fel.

În Numele lui Isus. Amin.¹

Nu există nimic controversat sau condamnat în această mărturisire. În fapt, la prima vedere, este chiar lăudabilă. Noi sperăm că orice creștin autentic va fi de acord cu fiecare cuvânt din ceea ce am putea numi „Cezul Osteen”. Noi suntem ceea ce Biblia spune că suntem, și *într-adevăr* nu putem face decât ceea ce Biblia spune că putem face. Dar acest lucru ne pune în fața unei întrebări importante: ce spune în fapt Biblia despre cine suntem noi și ce putem face?

Îți poți da seama de ce este important acest lucru, nu?

Am stabilit deja că nu oricine citează din Biblie spune adevărul lui Dumnezeu. Iată de ce trebuie să vorbim despre *hermeneutică*.

Nu te speria de acest cuvânt mare. Hermeneutica se referă pur și simplu la felul în care citim, interpretăm și aplicăm Biblia. Hermeneutica ta te va ajuta să vezi dacă Joel Osteen (sau oricine altcineva) știe despre ce vorbește atunci când ia o Biblie și începe să îți spună ce să crezi, ce să gândești și ce să faci.

Oricine citește Biblia are o hermeneutică anume – o modalitate de a o interpreta. Întrebarea este dacă acea hermeneutică este bună sau rea, utilă sau amăgitoare. Iată șase modalități prin care învățătorii EP tratează greșit Biblia, indiferent dacă

¹ https://www.joelosteen.com/downloadables/Pages/Downloads/ThisIsMyBible_JOM.pdf. Accessed October 12, 2019.

o fac intenționat sau nu. Acesta poate fi cel mai lung și mai dens capitol din cartea noastră, dar poate fi și cel mai important pentru echiparea ta ca să știi cum să răspunzi în fața EP. Așa că te rugăm să continui să citești.

1. O PERSPECTIVĂ CENTRATĂ PE OM

Iată câteva întrebări: De ce face Dumnezeu ceea ce face? De ce a creat El lumea, cu oamenii din ea? De ce Și-a îndreptat El dragostea către poporul Israel? De ce iartă El păcatul? Ce anume L-a făcut să îi iubească pe oameni suficient de mult încât să Îl trimită pe Isus să moară pe cruce și să învieze din morți spre mântuirea noastră? De ce Își binecuvântează El poporul și le dă daruri bune? De ce intenționează El să Îl trimită înapoi pe Isus ca să judece lumea și să Își ducă poporul într-un Cer și un pământ nou?

Biblia ne dă multe răspunsuri la aceste întrebări, dar unul stă deasupra tuturor: Dumnezeu face totul *spre gloria Lui*. Toate acțiunile lui Dumnezeu ilustrează caracterul Lui glorios. Când El binecuvântează, judecă, mântuiește sau eliberează, El îi arată lumii cine este și cum este El. Am putea aduna o mulțime de pasaje din Scriptură în care vedem acest adevăr prezentat clar, dar pentru moment ne vom îndrepta atenția către trei astfel de pasaje:

În Isaia 48, Domnul mustră poporul lui Iuda pentru încăpățânarea și răzvrătirea lor. Dar apoi El explică de ce a ales să nu îi distrugă:

„Din pricina Numelui Meu sunt îndelung răbdător, pentru slava Mea Mă opresc față de tine, ca să nu te nimicesc. Iată, te-am pus în cuptor, dar nu te-am găsit argint; te-am lămurit în cuptorul urgiei. Din dragoste pentru Mine, din dragoste pentru Mine vreau să lucrez! Căci cum ar putea fi hulit Numele Meu? Nu voi da altuia slava Mea” (Isaia 48:9-11).

După mai multe secole, când Isus S-a apropiat de momentul răstignirii Sale, El a spus:

„Acum sufletul Meu este tulburat. Și ce voi zice?... Tată, izbăvește-Mă din ceasul acesta?... Dar tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta! Tată, proslăvește Numele Tău!’ Și din Cer s-a auzit un glas, care zicea: „L-am proslăvit, și-L voi mai proslăvi!” (Ioan 12:27-28).

Iar după câteva zeci de ani, Pavel reflecta la binecuvântările incredibile pe care toți credincioșii le au în Hristos:

„În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Preaiubitul Lui” (Efes. 1:4-6, subl.).

De ce să manifeste Dumnezeu îndurare față de poporul păcătos al lui Iuda? Pentru Numele și reputația Lui. Pentru ca El să fie cunoscut, iubit, cinstit și laudat pentru răbdarea și

blândețea Lui incredibile. Pentru că El nu împarte gloria Lui cu nimeni. De ce a fost Isus gata să treacă prin groaza Crucii? Pentru că El a vrut să Îl proslăvească pe Tatăl Său. De ce ne-a ales El pe noi ca să fim adoptați în familia Lui? Pentru ca harul Său glorios să fie lăudat.

Poți vedea imaginea? Dumnezeu face ceea ce face spre slava Lui. Sigur, acest lucru ar putea să Îl facă pe Dumnezeu să pară vanitos. La urma urmei, nouă nu ne plac oamenii care fac ca totul să roiască în jurul lor. Motivul este că nicio ființă omenească nu este vrednică de acel fel de slavă și laudă. Dar Dumnezeu nu este ca omul și, de fapt, El merită toată slava și lauda. El este minunat de glorios, așa că este corect ca El să vrea să Își manifeste slava. Și este corect ca noi să vrem să Îl lăudăm pentru asta. Toate acestea ne conduc la una dintre problemele majore ale EP: prin punerea unui accent exagerat de mare pe darurile sănătății, succesului și al bunăstării financiare, daruri date de Dumnezeu, EP așază ființele omenești în locul central al Universului. Numai că Dumnezeu nu va împărți slava Lui cu noi, iar dragostea și binecuvântările Lui sunt date după buna Sa plăcere și conform planurilor Sale – care, din nou, nu se focalizează pe plăcerea trecătoare.

2. VERSETE SCOASE DIN CONTEXT

Imaginează-ți pentru o clipă că ai un coleg de serviciu care ține unul din acele calendare devoționale zilnice pe birou. Știi despre ce vorbesc, sunt acele lucruri din care rupi în

fiecare zi câte o pagină și citești versetul biblic de pe verso. Acum închipuie-ți că, într-o dimineață, colegul tău de serviciu rupe o pagină care îl pune în fața unui nou verset din Scriptură. Versetul de azi este cel din Matei 4:9, care spune: „Toate aceste lucruri Ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie”.

Colegul tău este încurajat de verset. Ce promisiune prețioasă!

Dar tu îți cunoști Biblia ceva mai bine decât colegul tău. Așa că știi că există o problemă cu a fi încurajat de acest verset. De ce? Pentru că Matei 4:9 nu este o promisiune, nici măcar o încurajare. De fapt, în el găsim ispita blasfemiatoare de la Satana. Așa că... asta nu este tocmai ceea ce ai dori să ceri pentru tine!

Iată care este regula de aur a citirii și aplicării corecte a Bibliei: interpretează întotdeauna un text biblic în contextul lui. Dacă acel coleg imaginar ar fi citit Matei 4:9 în contextul lui, și-ar fi dat seama imediat că acest verset nu este o promisiune dulce de la Dumnezeu, ci o minciună de la Satana.

Bineînțeles, nu este totdeauna la fel de ușor. Predicarea EP are sens doar dacă scoți continuu versete din context. Eu (Sean) am învățat să citesc Biblia în felul acesta de la liderii mei spirituali. Orice predică am ascultat, orice studiu biblic am făcut și orice carte citeam întărea acest fel de citire a Bibliei. Versetul meu favorit – scos din context - era Filipeni

4:13. Probabil că îl cunoști, și știi că el conține o făgăduință prețioasă: „Pot totul în Hristos, care mă întărește”.

Am citat acest verset de sute de ori. L-am citit în Biblia mea probabil odată sau de două ori. Iar când l-am citit, n-am acordat niciodată atenție versetelor de dinainte și de după Filipeni 4:13.

Dacă ți-ai fi luat timp să citești întreg capitolul, ai fi observat că aceste versete vorbesc despre abilitatea lui Hristos de a-l întări pe Pavel pentru lucrarea lui, tocmai lucrul de care el avea nevoie, pentru că Hristos permisesese multă suferință în viața apostolului. Prima cheie pentru interpretarea corectă a versetului 13 vine chiar din versetul de dinaintea lui. În versetul 12, Pavel scrie că a fost „smerit” și „flămând”. Dacă mergi un pic mai înapoi, în capitolul 3, versetul 10, îl vei descoperi vorbind despre binecuvântările bogate ale... *suferinței*. Iată ce spune el:

„Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui, și părtășia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui”.

Învățătorii evangheliei prosperității își educă ucenicii să citească versete în afara contextului, pentru că citirea Scripturii în context ar revela faptul că binecuvântările și smerirea merg de regulă mână în mână. Iată un alt exemplu:

„Însuși Duhul adevărește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu,

și împreună moștenitori cu Hristos” (Rom. 8:16-17).

Extraordinar.

Puternic.

Asta da învățătură puternică.

EP mi-a spus că acesta era un verset major la care trebuia să apelez când aveam nevoie să cer binecuvântările mele. „Eu sunt un copil de Dumnezeu”, aveam eu să spun, „și dacă sunt împreună moștenitor cu Hristos, atunci toate bogățiile lui Hristos îmi aparțin!” Eu spuneam așa ceva deoarece credeam, și credeam pentru că vedeam acest verset în Biblie. Și „îl vedeam în Biblie” pentru că atât de mulți predicatori pe care i-am auzit obișnuiau să citeze acest verset ca *dovada* faptului că Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, îmi făgăduia plinătatea binecuvântărilor materiale.

Bun, dar să continuăm să citim. Iată restul aceluși verset, în contextul lui:

„Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos, *dacă suferim cu adevărat împreună cu El*, ca să fim și proslăviți împreună cu El” (subl.).

Ei bine, asta schimbă situația.

Mai înainte de toate, un pic de context ne arată clar că

substanța moștenirii noastre este glorificarea noastră în Hristos. Cu alte cuvinte, binecuvântarea făgăduită este spirituală, nu materială. În al doilea rând, această făgăduință dulce a slavei este condiționată. Iată ce vreau să spun: glorificarea noastră de către Isus vine după suferința noastră împreună cu Isus. Pe când eram adânc prins în EP, eu nici măcar nu știam cum se sfârșea acel verset. O spun iarăși, predicatorii prosperității știu că singura cale în care pot folosi acest verset pentru a-și susține teologia aberantă este să îl rupă de context, chiar și de contextul cel mai apropiat.

3. CONFUZIA ÎNTRE LEGĂMINTE

Biblia este împărțită în două părți, Vechiul și Noul Testament. Vechiul Testament prezintă evenimentele de la creația lumii până la aproape 400 ani înainte de nașterea lui Hristos. El ne spune cum Dumnezeu a chemat poporul Israel să fie poporul Lui, și cum Israelul a încălcat în repetate rânduri legământul (acordul) pe care Dumnezeu îl făcuse cu ei. Noul Testament începe chiar înainte de nașterea lui Isus și ne vorbește despre viața, moartea, învierea și înălțarea Lui, apoi relatează evenimentele care au condus la întemeierea Bisericii creștine.

Atunci când ne gândim la interpretarea Bibliei, trebuie să conștientizăm diferențele importante dintre poporul lui Dumnezeu din vechiul legământ și poporul lui Dumnezeu din noul legământ. De exemplu, sub vechiul legământ,

inclusiunea în poporul lui Dumnezeu însemna că te nașteai într-un anumit popor (Israel) și într-o anumită familie (urmașii lui Avraam). Cu alte cuvinte, te nașteai în familia lui Dumnezeu. Dar în noul legământ, Israelul nu mai este poporul lui Dumnezeu, ci Biserica. Această diferență este crucială. Poporul lui Dumnezeu este format acum din cei care s-au pocăit de păcatele lor și și-au pus încrederea în Isus, Fiul lui Dumnezeu, spre mântuirea lor (Ier. 31:31-34; Evrei 10:16-17). Pe scurt, Biserica din noul legământ nu este o națiune anumită, nici un grup etnic sau o familie anumită. Ea este o familie spirituală, alcătuită din oameni din orice trib, limbă, popor și națiune – cei care erau cândva străini devenind acum frați prin credința lor comună în Domnul Isus. Vechiul legământ a anticipat dintotdeauna această tranziție, și ea a fost realizată prin Isus Hristos.

Acest lucru poate suna irelevant și peste măsură de tehnic, însă este important pentru că Vechiul Testament este plin de făgăduințe specifice făcute de Dumnezeu națiunii Israel. Multe dintre aceste făgăduințe vorbesc despre binecuvântări fizice și materiale care urmau să vină peste ei dacă erau credincioși termenilor specifici ale legământului pe care Dumnezeu îl făcuse cu ei.

De exemplu, iată ce spune Deuteronom 28:

„Dacă vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeul tău, păzind și împlinind toate poruncile Lui pe care ți

le dau astăzi, Domnul, Dumnezeuul tău, îți va da întâietate asupra tuturor neamurilor de pe pământ... Domnul te va copleși cu bunătați, înmulțind rodul trupului tău, rodul turmelor tale și rodul pământului tău, în țara pe care Domnul a jurat părinților tăi că ți-o va da. Domnul îți va deschide comoara Lui cea bună, cerul, ca să îți trimită țării tale ploaie la vreme și ca să binecuvânteze tot lucrul mâinilor tale: le vei da cu împrumut multor neamuri, dar tu nu vei lua cu împrumut” (Deut. 28:1, 11-12).

Binecuvântările promise de Dumnezeu poporului Său din vechiul legământ erau condiționate („dacă vei asculta”), materiale și imediate. Dacă ascuți de El, Dumnezeu te va binecuvânta material – acum. Cu toate acestea, în Noul Testament, accentul se mută la fel cum se schimbă și cronologia împlinirii. Există promisiuni materiale. De exemplu, Pavel privește înainte către ziua când blestemul va fi luat de peste creație și de peste trupurile noastre (v. Rom. 8:19-23), numai că împlinirea acelor făgăduințe materiale este împinsă în cronologia istoriei către revenirea lui Isus. Între timp, Noul Testament vrea să ne îndrepte atenția de la *acele* lucruri către ceea ce am putea denumi lucruri spirituale (ex. F.A. 14:22; Rom. 8:17; Iuda 20-23).

Dar de ce? Ei bine, totul are legătură cu ceea ce este „nou” în noul legământ. În anumite momente, poporul lui Dumnezeu din Vechiul Testament a avut parte de toate binecuvântările

materiale pe care cineva le-ar fi putut cere. Gândește-te la Israelul din vremea lui Solomon, descris în 1 Împărați 10, când regii din întreaga lume veneau să îl admire pe Solomon și strălucirea împărăției lui. Acelea erau zile de aur. Capitolul 10 le prezintă! Cu toate acestea, era aceea o strălucire suficientă încât să mântuiască Israelul și să îl păstreze credincios? Dacă ești hotărât să crezi asta, ai face bine să citești capitolul 11 și ce urmează după el.

Cu alte cuvinte, lecția întregului Vechi Testament și a tuturor acelor făgăduințe condiționate este să ne învețe că problemele noastre nu sunt esențialmente materiale sau fizice. Problema noastră este una fundamental spirituală. Noi L-am respins pe Dumnezeu, providența Lui și stăpânirea Lui peste viețile noastre. Noi nu vrem să exagerăm situația: Dumnezeu cu siguranță că Își binecuvântează material poporul din noul legământ, în anumite feluri. Doar că esența preocupărilor și a făgăduințelor Lui – la acest moment din istorie – este spirituală (Efes. 1:3ff), nu materială.

EP tinde să ignore diferența dintre vechiul și noul legământ. Mulți dintre propovăduitorii ei vorbesc despre făgăduințele materiale făcute către poporul lui Dumnezeu din vechiul legământ, *ca și cum ele ar fi făgăduințe adresate credincioșilor din noul legământ*. Dar ele nu sunt astfel. Acești predicatori vor spune ceva de genul, „Făgăduințele lui Dumnezeu nu pot fi încălcate”. Și este adevărat. Făgăduințele lui Dumnezeu nu pot fi încălcate, dar ele se pot împlini. Iar în

Hristos, toate făgăduințele din Vechiul Testament își găsesc împlinirea (Matei 5:17; 2 Cor. 1:20). Pur și simplu noi nu putem să luăm o făgăduință făcută unui evreu din vechiul legământ, despre sănătatea turmelor lui de vite, și să o aplicăm direct conturilor bancare ale noastre, în secolul al XXI-lea.

4. AMESTECUL CRONOLOGIEI

Această greșeală este legată de cea dinaintea ei. Unele făgăduințe din Scriptură nu se vor împlini niciodată în această viață; creștinii vor trebui să aștepte până vor ajunge de cealaltă parte a veșniciei. De exemplu, gândește-te la făgăduința sănătății perfecte. Putem fi siguri că *va exista o zi* când Dumnezeu va crea un Cer nou și un pământ nou – și, ca rezultat, toată durerea, toate lacrimile și toată tristețea vor fi eradicat (Apoc. 21:1-4). Dar Dumnezeu nu promite nicăieri că ne vom bucura de sănătate perfectă în această viață.

Dacă ai roit în jurul EP pentru o vreme, ai putea să te întrebi: bun, dar cum rămâne cu Isaia 53:5? Nu ni se spune acolo că „prin rănilor Lui suntem tămăduiți”? Da, suntem. Evanghelia după Matei chiar aplică acest verset la vindecarea fizică (Matei 8:17). Numai că atât profeția lui Isaia cât și vindecările miraculoase din lucrarea lui Isus vorbeau despre vindecarea spirituală de care noi toți avem nevoie. Petru trage această concluzie pentru biserici: „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănilor Lui ați fost

vindecați” (1 Petru 2:24).

Isus a murit ca să vindece boala păcatului din sufletele noastre. Vindecarea pe care El a obținut-o pentru noi are de-a face cu păcatul și neprihănirea, nu cu răceala comună sau cancerul. (Că veni vorba, acest lucru ilustrează un principiu important al interpretării biblice: acolo unde este posibil, noi vrem să lăsăm Biblia să ne spună ceea ce ea vrea să ne spună.)

În fapt, singurul loc din Scriptură în care credincioșilor li se promite sănătate fizică perfectă se găsește în 1 Corinteni 15:42-53. Poți să citești singur întreg pasajul, dar iată un crâmpei al lui aici: „[trupul] este semănat în ocară, și înviază în slavă; este semănat în neputință, și înviază în putere. Este semănat trup firesc, și înviază trup duhovnicesc” (1 Cor. 15:43-44). Scăparea noastră din „neputință” trupurilor noastre (adică boala, rănilile și ravagiile bătrâneții etc.) va avea loc doar când ele vor fi „semănite” în final, adică atunci când murim, iar Dumnezeu ne va „învia” în putere, cu un trup nou, spiritual.

Trupurile noastre pieritoare vor trece, iar când va avea loc acest lucru, vom îmbrăca acele trupuri nepieritoare după care am tânjit mereu. Totul va avea loc „într-o clipă” (1 Cor. 15:52), la ultima trâmbiță. Dar până în acea zi, noi vom continua să locuim în aceste trupuri muritoare, răvășite de efectele căderii în păcat.

Este adevărat că eu sunt ceea ce Biblia spune că sunt,

dar Biblia spune că sunt făcut din țărână. Și este adevărat că pot face ceea ce Biblia spune că pot face, numai că Biblia nu îmi spune că pot inversez total efectele căderii în păcat aici și acum. În schimb, ea îmi spune că trebuie să aștept răbdător, având încrederea că Domnul mă va păzi până în ziua când El va face toate lucrurile noi.

5. CITIREA PROVERBELOR CA PROMISIUNI

Orice părinte creștin încearcă să își conducă și să își învețe copiii în disciplina și învățătura Domnului (Efes. 6:4). De aceea, când citim un verset precum cel din Proverbe 22:6, noi vrem să îl tratăm ca pe o făgăduință care se va împlini în cel mai literal sens al ei: „Învață-l pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea” (Prov. 22:6).

Ar părea că acest proverb vrea să spună că, dacă noi ne facem partea ca părinți, Dumnezeu Își va face partea și ne va mântui copiii. Dar este important să ne aducem aminte că proverbele nu sunt promisiuni absolute. Ele sunt mai degrabă ca niște maxime, comunicând adevăruri generale într-o manieră ușor de ținut minte.

Așadar, Proverbe 22:6 nu este o promisiune că Dumnezeu va binecuvânta toți părinții buni mântuindu-le toți copiii. Este un adevăr general că părinții buni, care le arată copiilor lor ce înseamnă să Îl urmeze credincios pe Isus, vor vedea cum copiii lor le vor urma exemplul. Cu toate acestea, într-o

lume decăzută, aceasta nu se petrece în toate cazurile. Uneori, copiii sunt echipați bine de părinții lor, și totuși o iau pe căi greșite.

Predicatorilor EP le place să proclame proverbe despre prosperitate și sănătate ca și cum acestea ar fi promisiuni absolute. În general, este adevărat că, dacă muncim cu sârguință, dacă manifestăm stăpânire de sine și practicăm isprăvnicia bună, vom prospera financiar. Dar uneori în această viață, unii leneși par să strângă averi mari, în timp ce oamenii muncitori să se lupte să supraviețuiască. În Eclesiastul 8:14 sau în Psalmul 73 se găsesc meditații despre cât de nedreaptă poate părea viața câteodată. Nu putem citi textele de înțelepciune proverbială ca și cum ne-ar oferi făgăduințe ce se vor împlini negreșit.

6. ÎNȚELEGEREA GREȘITĂ A PRINCIPIULUI RECIPROCITĂȚII

„Principiul reciprocității” este prezentat uneori în felul următor: dacă eu fac binele, Dumnezeu mă va binecuvânta. Dacă fac răul, Dumnezeu mă va blestema. Acesta era felul în care prietenii lui Iov vedeau lumea. Când ei l-au văzut pe prietenul lor suferind, au presupus greșit că el trebuie să fi păcătuit împotriva Domnului (v. de ex. Iov 4:7-9). Dar Biblia este plină de oameni neprihăniți care suferă – precum Ieremia, Pavel și Isus – și de oameni răi care prosperă – precum Ieroboam, regele rău folosit de Domnul pentru restaurarea

granițelor Israelului în 2 Împărați 14:23-27.

În Noul Testament, ucenicii lui Isus au făcut aceeași greșală ca prietenii lui Iov. Ei au văzut un om care se născuse orb, și L-au întrebat pe Isus dacă starea celui om fusese cauzată de păcatele lui sau de păcatele părinților lui (Ioan 9:1-2). Ei aveau o hermeneutică simplistă de genul „da sau ba”: comportamentul rău aduce blesteme, iar comportamentul bun aduce binecuvântări. Așa că ar deveni evident că orice om care se naște orb trebuie să fi făcut ceva ca să își merite soarta.

Din fericire, Isus corectează eroarea ucenicilor Lui: „N-a păcătuït nici omul acesta, nici părinții lui; ci s-a născut așa ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu” (Ioan 9:3). După cum vedem, starea acestui om nu avea nimic în comun cu vreun păcat specific sau cu vreun fel păcătos de a trăi. Dumnezeu îl crease orb pe acest om, pentru ca Isus să îl vindece și, în felul acesta, să ilustreze puterea lucrărilor lui Dumnezeu.

Ne-am îndreptat atenția în acest capitol către câteva greșeli comune pe care predicatorii EP le fac atunci când interpretează și aplică greșit Biblia. Poate că ți se pare că noi ne luăm de chichițe, dar aceste erori nu sunt mici. Creștini fiind, noi ar trebui să fim convinși că suntem ceea ce Biblia spune că suntem, și că putem face ceea ce Biblia spune că putem face. Și tocmai acesta este motivul pentru care trebuie să înțelegem ceea ce spune Dumnezeu cu adevărat în Cuvântul Lui.

3

DA, DAR CUM RĂMÂNE CU PROMISIUNILE DE SĂNĂTATE ȘI FERICIRE?

Ai simțit vreodată cum podeaua de sub tine se prăbușește? Ai simțit asta în mijlocul unei discuții sau a unei dispute?

Eu (Sean) am simțit, și este ceva neplăcut.

Momente de acest fel sunt rareori rezultatul vreunui cataclism. Ele rareori se petrec după încheierea unei cărți bune sau după ce ai ascultat o serie extraordinară de predici. Nu, ci mai degrabă ele au tendința de a se petrece după o singură propoziție sau întorsătură a unei fraze. Cineva spune *ce* trebuie în *felul* care trebuie la *momentul* care trebuie și, într-o clipă, îți pică fisa, se aprind luminile și întregul tău fel de a gândi se risipește ca un fum.

Un astfel de moment m-a determinat pe mine să abandonez EP. Iată cum s-a petrecut: aveam o discuție cu un credincios și eu susțineam că moartea lui Isus a obținut pentru

noi vindecarea fizică totală – fără excepție – pentru toți credincioșii. Avem doar nevoie de credință.

Nu îmi mai amintesc întreaga discuție, dar ar trebui să știi că am tras cu tot ce am putut către acest individ. I-am dat cele mai bune dintre metaforele mele greșite, dintre silogismele stupide și dintre ilustrațiile mele ilogice. Am citat versete din Scriptură scoase din context la fel cum Steven Seagal îi rupea în bucăți pe băieții răi. Pe măsură de discuția se apropia de încheiere, nimeni nu-și schimbase părerea, dar eu m-am dus la culcare în acea seară încrezător că eu fusesem cel ce câștigase disputa. Puțin îmi închipuiam eu că războiul abia începuse.

În dimineața următoare, mi-am petrecut timpul devotat studiind tema vindecării (evident!). Apoi totul s-a declanșat: podeaua s-a prăbușit sub mine. Citeam 1 Corinteni 12, și am ajuns la următoarele cuvinte:

„Și Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învățători; apoi, pe cei ce au darul minunilor; apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor, și vorbirii în felurite limbi. Oare toți sunt apostoli? Toți sunt proroci? Toți sunt învățători? Toți sunt făcători de minuni? Toți au darul tămăduirilor?” (1 Cor. 12:28-30).

Întrebarea retorică a lui Pavel indica foarte clar că nu toți au abilitatea de a vindeca. Așadar, dacă accesul la vindecare este disponibil pentru toți credincioșii, de ce să fie limitat

darul vindecării la un anume grup?

O bombă tocmai căzuse pe terenul meu teologic. Claritatea Cuvântului lui Dumnezeu zdrobise ceața și mă adusesese la adevăr.

În următoarele două capitole, vrem să prezentăm anumite pasaje din Scriptură care se află în contrast cu pretențiile EP. Ele vor fi de ajutor pentru oricine vrea să analizeze pretențiile EP. Noi suntem convinși că Scriptura este clară și că este relativ simplu să demonstrăm că EP este nebiblică. Și ne vom îndrepta atenția către trei dintre învățăturile ei esențiale:

1. Lucrarea lui Hristos le dă acces tuturor credincioșilor la vindecare fizică, prin credință.
2. Suferința nu este menită să fie parte din viața creștină.
3. Voia lui Dumnezeu pentru poporul Lui este ca ei să fie prosperi material.

Ne vom ocupa de primele două în acest capitol și de a treia în capitolul următor.

Înainte de a ne apropia de Biblie, ar trebui să îți reamintim să iei aminte la atitudinea inimii tale. Mândria, frica și încăpățânarea sunt emoții puternice. Ele fac dificilă admiterea că am gândit greșit. De aceea, te îndemnăm să te rogi pe măsură ce citești aceste pasaje, cerându-I Duhului Sfânt să îți deschidă ochii, să îți înmoaie inima și să îți descopere adevărul.

AR TREBUI CREȘTINII SĂ SE AȘTEPTE LA VINDECARE FIZICĂ?

În capitolul precedent am vorbit puțin despre Isaia 53:5, dar acesta este un pasaj care merită analizat în profunzime. Probabil că este ceva sigur să spunem că, dacă ar fi să mergi în vreo biserică focalizată pe EP în orice duminică, este posibil să auzi acest verset: „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănila Lui suntem tămăduiți” (Isaia 53:5).

Când eu (Sean) eram în armată, noi obișnuiam să vorbim despre cum să-i doborâm cu precizie pe indivizii răi: un glonț, o victimă. Acesta este felul în care Isaia 53:5 funcționează în mințile celor ce susțin EP. Citește textul; este chiar aici. Nu este nimic complicat: prin rănila Lui suntem vindecați. Nu trece peste ce este scris.

Poate că ți s-a citat acest verset în timp ce te luptai cu o răceală. Poate că chiar ți-ai citat acest verset când te-ai rugat pentru cineva ca să fie vindecat de cancer. Sau poate că ai ajuns într-o discuție cu cineva prins în EP și oricum ai încerca să îndrepti discuția, pare că se întoarce mereu la această idee. Este greu să exagerăm felul în care Isaia 53:5 este folosit de EP ca verset-pivot. Așa că este foarte important să înțelegem ce spune Dumnezeu acolo.

Am putea spune o mulțime de lucruri despre Isaia 53:5

și despre contextul lui. Cântarea „Robului care suferă” din Isaia 52:13-53:12 este unul dintre pasajele biblice cele mai mișcătoare și puternice. Dar ca să facem așa încât discuțiile viitoare să nu se împotmolească și ele în detalii, hai să ne îndreptăm din nou atenția către Noul Testament.

În capitolul anterior, am spus că este întotdeauna cel mai bine să lăsăm ca Biblia să dea propria interpretare. Din fericire, nu este nevoie să ghicim sau să argumentăm despre ce sens are versetul din Isaia 53:5. De ce? Pentru că același Duh Sfânt care l-a inspirat pe Isaia să îl scrie, l-a inspirat și pe apostolul Pavel să ne spună ce sens are. Citește tu însuși: „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănilor Lui ați fost vindecați” (1 Petru 2:24).

În context, Petru le vorbește cititorilor lui despre sensul morții lui Isus. Pe cruce – sau „pe lemn”, ca să folosim cuvintele lui Petru – Isus „a purtat păcatele noastre”.

Cu alte cuvinte, El a stat în locul nostru, ca substitut, luând asupra Lui păcatul și vinovăția poporului Său. Petru era un evreu care trebuie să fi cunoscut bine Vechiul Testament, așa că n-ar trebui să fie o surpriză că el s-a uitat la suferința lui Isus pe cruce și și-a adus aminte de Isaia 53.

Așa că el sumarizează sensul morții lui Isus citând din cântarea lui Isaia. Isus a îndurat toată acea suferință, ne spune Petru, ca să putem fi vindecați prin rănilor Lui.

Nimic din toate acestea nu este controversat. Practicienii EP și criticii ei ar fi de acord cu aceasta. Dar dezacordul apare în legătură cu natura vindecării de care noi avem parte prin rănilor Lui. Este aceasta o vindecare spirituală sau fizică?

Aceasta este o lecție importantă. Dar în loc să argumentăm pe marginea ei, hai să îl lăsăm pe Petru să ne spună sensul ei. El spune că Isus a purtat păcatele noastre „pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire”. Claritatea Scripturii ne este de ajutor aici: Isus a murit pentru ca păcatul să poată fi ucis în noi și pentru ca neprihănirea să trăiască în noi. Ți se pare că aceasta este o vindecare fizică sau una spirituală? Petru înțelege moartea lui Isus pe cruce ca o chestiune care ține de păcat și neprihănire, nu ca una care ar avea de-a face cu răceala și cancerul.

Chiar și numai acest lucru este o lovitură serioasă la adresa unora dintre cele mai utilizate pretexte ale EP. Dar există alte motive cu adevărat bune pentru a respinge ideea că lucrarea lui Hristos de pe cruce asigură cumva vindecarea fizică pentru toți credincioșii. Iată-le:

- Vreme de peste 2000 de ani, rata de mortalitate în rândul creștinilor a fost de 100%. Și aceasta este și rata de mortalitate a necredincioșilor. Moartea lui Hristos pare să nu aibă niciun efect asupra morții fizice finale a ucenicilor Lui. Dacă rănilor lui Isus ar fi obținut vindecarea noastră, atunci El ar fi în

cel mai fericit caz un Mântuitor pe termen scurt, a cărui eliberare expiră tocmai când avem mai mare nevoie de ea.

- Iacov le spune creștinilor bolnavi să se ducă la prezbiterii lor, care să se roage pentru ei (Iacov 5:15). De ce să facă el asta, dacă vindecarea ar fi dreptul fiecărui credincios răscumpărat cu sânge?
- Pavel îi spune lui Timotei să ia „și câte puțin vin, din pricina stomacului tău, și din pricina deselor tale îmbolnăviri” (1 Tim. 5:23). De ce să facă el asta dacă tot ce ar fi avut nevoie Timotei ar fi fost puțin mai multă credință? Dacă Pavel avea să îi spună cuiva să ceară vindecarea pentru sine, atunci cu siguranță că i-ar fi spus asta lui Timotei, „copilul lui preaiubit” (2 Tim. 1:2). Dar Pavel nu pare să creadă că lipsa credinței la Timotei i-ar bloca vindecarea. În schimb, el pare să creadă că Timotei doar avea nevoie de ceva medicație (v. și 2 Tim. 4:20).

Sper că ai prins ideea. A procurat moartea lui Isus vindecarea noastră fizică? Într-un sens, da. Isus a murit ca să ne asigure mântuirea, ceea ce include și învierea finală și glorificarea trupurilor noastre în veșnicie (1 Cor. 15:50-53). Dar acest lucru se petrece doar după ce noi murim, și de regulă noi murim pentru că ne îmbolnăvim, indiferent dacă avem 20, 50 sau 100

de ani. Dumnezeu poate alege, în bunătatea Lui, să vindece neputințele noastre până în clipa morții, și ar trebui să ne rugăm pentru cei care suferă trupește. Dar nu ne putem aștepta să primim întotdeauna vindecare în această viață.

ESTE SUFERINȚA INCOMPATIBILĂ CU O VIAȚĂ DE CREDINȚĂ?

Eu (Sean) am auzit cândva un păstor spunând că ține de noi cât timp rămânem în suferință. Alegerea este a noastră: încercarea sau biruința. Putem alege să rămânem într-o stare de suferință, sau putem manifesta credință în orice moment, să proclamăm biruința peste circumstanțele noastre, și să ne ridicăm victorioși asemenea lui Isus în înviere.

Este adevărat că Isus a avut acel fel de putere și autoritate (ex. Matei 26:53 și Matei 28:18). Dar ar trebui să ne așteptăm la același fel de control în viețile noastre?

Putem să ne dezlipim de suferința care ne cuprinde în orice moment? Hai să ne uităm la viețile a trei oameni din Biblie și să încercăm să răspundem la aceste întrebări.

Pavel – suferință pentru gloria lui Hristos

Apostolul Pavel nu și-a închipuit că ar fi avut o credință care îl făcea imun la suferință. În fapt, când unii dintre oponenții lui au cerut ca el să își apere acreditările ca lider, el nu a venit cu o viață biruitoare de abundență și nici cu abili-

tatea lui de a depăși provocările. În schimb, el a făcut contrariul. Iată ce îi scria el bisericii din Corint:

„Sunt ei slujitori ai lui Hristos? – vorbesc ca un ieșit din minți – eu sunt și mai mult. În osteneli și mai mult; în temnițe, și mai mult; în lovituri, fără număr; de multe ori în primejdii de moarte! De cinci ori am căpatat de la Iudei patruzeci de lovituri fără una; de trei ori am fost bătut cu nuiele; odată am fost împroșcat cu pietre; de trei ori s-a sfărâmat corabia cu mine; o noapte și o zi am fost în adâncul mării. Deseori am fost în călătorii, în primejdii pe râuri, în primejdii din partea tâlharilor, în primejdii din partea celor din neamul meu, în primejdii din partea păgânilor, în primejdii în cetăți, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între frații mincinoși. În osteneli și necazuri, în priveghiuri adesea, în foame și sete, în posturi adesea, în frig și lipsă de îmbrăcăminte! Și, pe lângă lucrurile de afară, în fiecare zi mă apasă grija pentru toate Bisericile. Cine este slab, și să nu fiu și eu slab? Cine cade în păcat, și eu să nu ard? Dacă e vorba să mă laud, mă voi lăuda numai cu lucrurile privitoare la slăbiciunea mea” (2 Cor. 11:23-30).

Pavel a crezut că suferința lui *de fapt îl califica să fie slujitor al lui Hristos*. Când Isus l-a chemat pe Pavel în slujba Lui (F.A. 9:1-16), El l-a chemat la suferință. Convertirea lui Pavel nu i-a dat miraculos puterea de a mustra necazurile lui

și de a-și proclama binecuvântarea. El nu putea trece de la tragedie la triumf prin simpla putere a voinței. Mai mult, Isus nu a fost ambiguu în această chestiune. Când Isus l-a trimis pe Anania să îl ia pe Pavel, iată ce i-a spus acestuia: „îi voi arăta tot ce trebuie să sufere pentru Numele Meu” (F.A. 9:16).

În loc să încerce să se îndepărteze de suferință, Pavel a îmbrățișat-o. Noi nu spunem că Pavel *s-ar fi bucurat* de ne cazurile lui, dar el le înțelese ca parte din a-L urma pe Isus. Mai mult, Pavel s-a putut bucura în suferința lui (2 Cor. 12:10). Îți aduci aminte de contextul versetului favorit al tuturor? „Nu zic lucrul acesta având în vedere nevoile mele; căci m-am deprins să fiu mulțumit cu starea în care mă găsesc. Știu să trăiesc smerit, și știu să trăiesc în belșug. În totul și pretutindeni m-am deprins să fiu sătul și flămând, să fiu în belșug și să fiu în lipsă. Pot totul în Hristos, care mă întărește” (Fil. 4:11-13). Pentru Pavel, biruința creștină nu însemna să scape de încercări, ci să învețe cum să Îl glorifice pe Dumnezeu îndurându-le.

Și nu doar Pavel avea această viziune asupra vieții creștine. Când apostolii au fost arestați și bătuți de liderii religioși evrei, citim despre ei următorul lucru: „Ei au plecat dinaintea Soborului, și s-au bucurat că au fost învredniciți să fie batjocoriți pentru Numele Lui” (F.A. 5:41).

Nu crede minciuna că această chemare la suferință este

doar pentru apostoli sau pentru niște „super-creștini”. Creștinii obișnuiți, ca mine și ca tine, ar trebui să se aștepte la același lucru:

„Căci cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El, și să și duceți, cum și faceți, aceeași luptă, pe care ați văzut-o la mine, și pe care auziți că o duc și acum” (Fil. 1:29-30).

„În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări” (1 Petru 1:6).

„Aduceți-vă aminte de zilele de la început, când, după ce ați fost luminați, ați dus o mare luptă de suferințe: pe de o parte, erați puși ca priveliște în mijlocul ocărilor și necazurilor, și pe de alta, v-ați făcut părtași cu aceia care aveau aceeași soartă ca voi” (Evrei 10:32-33).

„Chiar dacă aveți de suferit pentru neprihănire, ferice de voi! N-aveți nicio teamă de ei și nu vă tulburați!” (1 Petru 3:14).

„Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El” (Rom. 8:16-17).

„Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să îți arunce în temniță pe unii dintre voi, ca să vă încerce. Și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții” (Apoc. 2:10).

„Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea, și să Mă urmeze” (Marcu 8:34).

Când citești această listă de versete, rămâi oare cu impresia că voia lui Dumnezeu pentru copiii Lui este ca ei să fie scutiți de necazuri și greutăți în această viață? Ne învață aceste pasaje să ne așteptăm ca, într-un fel sau altul, credințioșii să ne aducă întotdeauna prosperitate financiară, sănătate trupească și ușurință în relații? Biblia ne învață că suferința este un instrument pe care Dumnezeu îl folosește ca să ne crească, să ne învețe și să ne modeleze (cf., 2 Cor. 12:7, Rom. 5:3-5).

Iov – suferind în neprihănire

Probabil că cea mai mare fisură din armura EP este cartea lui Iov, din Vechiul Testament. Este o carte lungă, dar ar trebui să o citești, căci toate cele 42 de capitole merită citite! Totuși, pentru scopurile noastre de aici, nu este nevoie să citești întreaga carte. Vrem doar să subliniem trei lucruri.

1. Iov era neprihănit.

Când spunem asta, nu vrem să insinuăm că Iov era fără

păcat, ci vrem să spunem doar că el era un om drept. Deși era încă păcătos, el își orientase viața către închinarea și ascultarea de Dumnezeu, și către iubirea față de semenii lui. Vedem acest lucru clar ca lumina zilei încă din primul verset: „Era în țara Uș un om care se numea Iov. Și omul acesta era fără prihană și curat la suflet. El se temea de Dumnezeu, și se abătea de la rău” (Iov 1:1).

2. A fost voia lui Dumnezeu ca Iov să sufere.

Dacă nu știi istoria lui, pune un semn la pagina din această carte și citește primele două capitole din cartea Iov. Acest om neprihănit și-a pierdut casa, turmele, sănătatea și copiii. Și, după toate acestea, nevasta lui l-a batjocorit. Deși este adevărat că Satana era responsabil pentru această suferință, la fel de adevărat este că Dumnezeu a fost suveran peste acest dezastru (Iov 1:12). Ca în cazul orbului din Ioan 9, aceste lucruri nu i s-au petrecut lui Iov pentru că el ar fi fost rău sau pentru că n-ar fi avut suficientă credință. Ele au avut loc pentru că voia lui Dumnezeu pentru viața lui Iov implica aceste mari încercări.

3. Iov L-a proslăvit pe Dumnezeu în mijlocul suferinței lui.

Este dificil să gândim clar când trecem prin dureri mari. Dar Iov părea să aibă claritate pe tot parcursul încercării lui. El știa că suferința lui făcea parte din planul bun al lui Dumnezeu pentru viața lui. În loc să Îl blesteme pe Dumnezeu

pentru durerea lui (Iov 2:9) sau să încerce să înțeleagă sensul norilor întunecați, Iov a îndurat această încercare mare, chiar dacă într-un fel imperfect, și L-a proslăvit pe Dumnezeu în tot acest proces. Într-un anume moment, el a spus: „chiar dacă mă va ucide, eu tot voi nădăjdui în El” (Iov 13:15).

Predicatorii EP spun că cei care au o credință suficient de robustă vor câștiga eliberarea de suferință. Dar acest lucru n-a fost valabil în cazul lui Iov, pentru că el nu și-a găsit cea mai mare nădejde în absența suferinței, ci în prezența Dumnezeului lui. Credința lui nu a răspuns la fiecare întrebare, dar le-a tratat pe cele mai importante. Chiar și când suferința a venit, Iov a înțeles că ea venise din mâna lui Dumnezeu, astfel că, în cea mai profundă durere posibilă, el a găsit nădejde în Dumnezeul care l-a zdrobit.

Dar Iov nu este singurul om neprihănit din Biblie care a fost zdrobit de Dumnezeu.

Isus – Robul care a suferit

Dacă ești creștin, atunci cu siguranță că ești printre cei ce cred că Isus n-a păcătuit niciodată. Noul Testament este clar: El „n-a cunoscut niciun păcat” (2 Cor. 5:21); El „n-a făcut păcat” (1 Petru 2:22); și a fost „fără păcat” (Evrei 4:15).

Și totuși Isus a suferit groaznic. El S-a născut în sărăcie, a fost trădat de un prieten, a fost condamnat de concetățenii Lui, a fost bătut de liderii religioși, a fost batjocorit de soldați,

a fost abandonat de apropiații Lui și, în final, a fost ucis de cel mai puternic imperiu de pe pământ. Când El a fost ținut pe cruce în ocară și agonie, El a îndurat dreptatea lui Dumnezeu pe care noi o merităm pentru păcatele noastre (1 Ioan 2:2).

Nimic din acestea nu s-a petrecut la întâmplare. Biblia ne spune clar că aceasta era voia Tatălui pentru Fiul:

„Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință” (Isaia 53:10a).

„De atunci încolo, Isus a început să le spună ucenicilor Săi că *El trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească mult din partea bătrânilor, din partea preoților celor mai de seamă și din partea cărturarilor; că are să fie omorât, și că a treia zi are să învieze*” (Matei 16:21, subl.).

„Pe Omul acesta, *dat în mâinile voastre, după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu, voi L-ați răstignit și L-ați omorât prin mâna celor fără-delege*” (F.A.. 2:23, subl.).

„În adevăr, împotriva Robului Tău celui sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu, s-au însoțit în cetatea aceasta Irod și Pilat din Pont cu Neamurile și cu noroadale lui Israel, *ca să facă tot ce hotărâse mai dinainte mâna Ta și sfatul Tău*” (F.A. 4:27-28, subl.).

Este destul de ușor de înțeles. Dacă până și Fiul lui Dumnezeu perfect de credincios a suferit, atunci oamenii credincioși vor suferi. Dar poate că vei spune, „ei bine, acela este

Isus. El *trebuia* să sufere. Acesta era rolul Lui – El a suferit pentru ca *eu* să nu mai sufăr”. Într-un sens, este adevărat. Isus a suferit pedeapsa pentru păcatele noastre astfel încât *noi* să nu mai suferim acea pedeapsă. El a acceptat mânia lui Dumnezeu astfel încât noi să primim neprihănirea lui Dumnezeu (2 Cor. 5:21). Dar când vorbim despre suferința fizică și pământească, Dumnezeu nu ne spune nicăieri că Isus a luat-o de la noi. În fapt, Noul Testament ne spune să ne așteptăm la acel fel de suferință.

„În adevăr, ce fală este să suferiți cu răbdare să fiți pălmuiți, când ați făcut rău? Dar dacă suferiți cu răbdare, când ați făcut ce este bine, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu. Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi, și *v-a lăsat o pildă*, ca să călcați pe urmele Lui” (1 Petru 2:20-21).

Nu Îl poți urma pe Isus fără să mergi pe urmele pașilor Lui. Suferința din viațele noastre nu este un semn că ceva ar fi greșit, ci mai degrabă un semn că mergem pe aceeași cale pe care și Isus a mers.

4

DA, DAR CUM RĂMÂNE CU PROMISIUNILE DE BOGĂȚIE?

Am văzut deja că moartea lui Isus nu le asigură credincioșilor vindecarea fizică în această viață și că, uneori, voia lui Dumnezeu pentru poporul Lui este ca acesta să sufere. Acum am ajuns la a treia noastră întrebare:

VREA DUMNEZEU CA POPORUL LUI SĂ FIE PROSPER MATERIAL?

Tuturor ne plac banii. Dacă ai găsi o bancnotă de \$100 la următoarea pagină a acestei cărți, cu siguranță că n-ai refuza-o! Și este atât de tentant să îi vedem pe predicatorii EP la televizor, cu hainele lor sofisticate și cu avioane private, și să ne gândim: „Hmmm, ei trebuie să facă ceva bine!” Apoi îi auzim spunând că Dumnezeu vrea să fim bogați cum sunt ei, așa că ne închipuim că noi facem ceva greșit, devreme ce nu ne permitem decât să zburăm la clasa economic.

Dumnezeul nostru este un Tată bun și plin de har, și El este bucuros să ne acopere nevoile fizice (v. Matei 6:25-34).

La fel de adevărat este și că, dacă urmărim principiile biblice legate de muncă, folosirea banilor și economisire, în general acestea ne vor conduce la o oarecare bunăstare financiară.

Dar pur și simplu nu este adevărat că Dumnezeu ar vrea ca poporul Lui să fie bogat. Nu este adevărat că Dumnezeu va răsplăti generozitatea noastră umplându-ne conturile bancare. Nu este adevărat că ucenicii credincioși ai lui Isus nu ar putea experimenta sărăcia. Mulți predicatori ai EP spun contrariul, și fac acest lucru răstălmăcind câteva versete și scoțându-le din context. Dar voi vrem să mergem direct la sursă.

Iată trei principii biblice clare care ne determină să respingem EP.

1. Banii pot fi periculoși.

Ți-ai putea imagina pe cineva pledând înaintea Domnului să nu îi dea prea mulți bani? Acest lucru poate suna a nebunie, dar exact asta face Agur, fiul lui Iache, în cartea Proverbe. Iată ce Îi spune el Domnului:

„Două lucruri Îți cer; nu mi le opri, înainte de moarte!
Depărtează de la mine neadevărul și cuvântul minci-
nos; nu-mi da nici sărăcie, nici bogăție, dă-mi pâinea
care-mi trebuie. Ca nu cumva, în belșug, să mă lepăd
de Tine, și să zic: ‚Cine este Domnul?’ Sau ca nu
cumva în sărăcie, să fur, și să iau în deșert Numele
Dumnezeului Meu” (Prov. 30:7-9)

Hai să detaliem un pic. Agur vrea cu disperare două lucruri de la Dumnezeu. În primul rând, el vrea ca Domnul să îl păzească de minciună. Totul bun până aici. Ne așteptăm ca Biblia să spună astfel de lucruri. Apoi Agur Îi cere Domnului să nu îi dea sărăcie. Și asta are sens. Dar el continuă, și ceea ce spune imediat este șocant. El Îi cere Domnului să îl ferească de... bogăție.

Dacă ești prins în capcana EP, această rugăciune nu are nicio logică. Dacă am măsura binecuvântările lui Dumnezeu în termenii conturilor bancare și a mașinilor de lux, de ce să cerem vreodată *mai puțin*? Din fericire, Agur explică în versetul 9 felul în care gândește: el se teme ca nu cumva, odată ajuns bogat, să fie ispitit să se bizuie pe sine și să uite de Domnul.

Aceasta este o parte foarte importantă a învățăturii Bibliei despre bani. Și, ca să fiu franc, este o parte pe care predicatorii EP o ignoră, pentru că nu o pot explica. Evident, averea materială poate fi o binecuvântare în multe feluri, dar este și foarte periculoasă. Ea i-a cauzat pierzarea bogatului din pilda lui Isus – el s-a mulțumit să fie bogat în recolte și hambare, dar nu față de Dumnezeu (Luca 12:21).

Banii pot distrage oamenii de la umblarea lor cu Domnul, spre pierzarea lor spirituală finală. Isus se referă la acest lucru în Pilda Semănătorului și a semințelor. Unele dintre plante au răsărit doar pentru o clipă. De ce? Pentru că au ajuns sufocate de „înșelăciunea bogățiilor” (Matei 13:22).

Iată ce îi scria Pavel lui Timotei:

„Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț și în multe pofte nesăbuite și vătămătoare, care îi cufundă pe oameni în prăpăd și pierzare. Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii, care au umblat după ea, au rătăcit de la credință, și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri” (1 Tim. 6:9-10).

Acesta este unul dintre motivele pentru care EP îi duce pe oameni într-un mare pericol spiritual. Prin încurajarea oamenilor să tânjească după bogății, ea pune o capcană pe calea lor. Biblia spune că nu merită riscul. Este mult mai bine să fii sărac și conștient de dependența ta de Domnul, decât să fii bogat și să te înșeli, crezând că nu ai nevoie de El.

2. Exemple de credincioși săraci în Biblie.

Dacă EP este corectă, atunci ar trebui să îți poți măsura credincioșia pe baza a cât de mult a ales Domnul să te binecuvânteze material. Dar dacă rugăciunile făcute cu credință primesc răspuns prin binecuvântări financiare, atunci cum explicăm prezența oamenilor săraci în Biblie, oameni care sunt lăudați pentru credincioșia lor? Iată doar câteva exemple:

Rut. Când o întâlnim pe Rut pentru prima dată, vedem că ea este o tânără văduvă pe punctul de a se muta într-o țară străină. Odată ce ajunge la Betleem, ea este atât de săracă, încât se duce să strângă resturi de grâne, după seceriș, ca să

aibă ce să mănânce. Dacă ne-am lua după EP, cei care sunt într-o relație bună cu Dumnezeu n-ar trebui să treacă nicio dată prin acest fel de situații grele. Dar este clar că Rut ne este prezentată ca model de credincioșie (ex. Rut 2:11).

Văduva săracă. Evanghelia după Luca ni-L prezintă pe Isus cum observa oamenii care dăruiau bani la templu:

„Isus Și-a ridicat ochii și i-a văzut pe niște bogați care își aruncau darurile în vistierie. A văzut și pe o văduvă săracă, aruncând acolo doi bănuți. Și a zis: „Adevărat vă spun, că această văduvă săracă a aruncat mai mult decât toți ceilalți; căci toți aceștia au aruncat la daruri din prisosul lor; dar ea a aruncat din sărăcia ei, tot ce avea ca să trăiască” (Luca 21:1-4).

După logica EP, ne-am aștepta ca Isus să îi laude pe cei bogați pentru credincioșia lor. Este evident că ei știau de legea semănatului și a seceratului, pentru că ei își semănau semințele financiare, și aveau să secere răsplățile în conturile lor bancare! Dar, lucru surprinzător, Isus vorbește despre femeia săracă prezentând-o ca model de credință. El îi laudă dragostea și încrederea completă în Domnul, pentru că ea era gata să se despartă de tot ce mai avea, chiar dacă avea foarte puțin.

Biserica din Macedonia. În 2 Corinteni, Pavel a îndemnat biserica să dăruiască generos pentru ajutorarea bisericii din Ierusalim, care era lovită de foamete. Procedând astfel, el a prezentat bisericile din Macedonia ca exemple de generozitate:

„Fraților, voim să vă aducem la cunoștință harul pe care l-a dat Dumnezeu în Bisericile Macedoniei. În mijlocul multelor neazuri prin care au trecut, bucuria lor peste măsură de mare și sărăcia lor lucie, au dat naștere la un belșug de dărnicie din partea lor. Vă mărturisesc că au dat de bună voie, după puterea lor, și chiar peste puterile lor. Și ne-au rugat cu mari stăruințe pentru harul și părtășia la această strângere de ajutoare pentru sfinți. Și au făcut aceasta nu numai cum nădălduisem, dar s-au dat mai întâi pe ei înșiși Domnului, și apoi nouă, prin voia lui Dumnezeu” (2 Cor. 8:1-5).

După principiile EP, ne-am aștepta ca aceștia să aibă parte de o creștere financiară deosebită ca rezultat al dragostei lor mari pentru Domnul. Dar, în realitate, Pavel subliniază abundența bucuriei lor și *sărăcia lor extremă*. Ideea de „sărăcie bucuroasă” nu are nicio logică pentru predicatorii EP. Dar acest lucru se petrece pentru că ei nu cunosc ceea ce cunoșteau macedonenii – că este mai fericit să Îl ai pe Domnul decât să ai mari averi!

Este important să observăm credințioșia acestor oameni săraci, care nu pare să fie înrădăcinată în dorința de a fi bogați. Ei nu Îl iubeau pe Domnul pentru că aveau speranța că El îi va face bogați. Ei Îl iubeau pe Domnul chiar și în sărăcia lor extremă, pentru că El era marea lor comoară. Este clar că Biblia rupe legătura dintre credință și bogăție.

3. Biblia spune că săracii sunt în particular obiectele

dragostei lui Dumnezeu.

Pe parcursul Vechiului Testament, Dumnezeu instruește poporul Israel să îngrijească de săraci (ex. Lev. 19:19-20; Deut. 15:7-8). Aceste porunci sunt înrădăcinate în caracterul lui Dumnezeu, căci El este interesat personal de situația celor nevoiași (ex. Ps. 140:12; Prov. 14:31). Totuși, în ciuda acestor lucruri, în vremea lui Isus se răspândise ideea că a fi bogat era un semn al favorii lui Dumnezeu (îți sună cunoscut?).

Dar Isus a respins în repetate rânduri această idee, pentru că El a înțeles că sosirea mântuirii lui Dumnezeu era o veste bună în special pentru săraci (Luca 4:18). Am văzut deja că Isus a prețuit darul mai mic al văduvei sărace. Dar acesta nu a fost singurul moment când Isus a respins gândirea comună. Iată câteva alte exemple:

„Atunci Isus Și-a ridicat ochii spre ucenicii Săi, și a zis: „Ferice de voi, care sunteți săraci, pentru că Împărăția lui Dumnezeu este a voastră!... Dar, vai de voi, bogaților, pentru că voi v-ați primit aici mângâierea!” (Luca 6:20; 6:24).

„Isus le-a zis ucenicilor Săi: „Adevărat vă spun că greu va intra un bogat în Împărăția cerurilor. Vă mai spun iarăși că este mai ușor să treacă o cămilă prin urechea acului, decât să intre un bogat în Împărăția lui Dumnezeu” (Matei 19:23-24).

Dacă analizezi pildele lui Isus, vei vedea că bogații au

fost folosiți deseori ca exemple negative. Este ca și cum Isus îi avertiza pe cei ce Îl auzeau să *nu* fie ca acei bogați. Gândește-te la bogatul fără nume din Pilda lui Lazăr și a Bogatului (Luca 16:19-31), sau la nebunul din Pilda Bogatului Nebun (Luca 12:16-21). Ambele ne arată cum bogăția ne poate face să trăim cu aroganță și mândrie.

Cartea Apocalipsa ne oferă și ea un contrast interesant în această privință. În Apocalipsa 2-3, citim șapte epistole scrise de Isus către bisericile din antichitate. Pentru scopurile noastre, hai să ne îndreptăm atenția către biserica din Laodicea. Se pare că ei se descurcau foarte bine din punct de vedere financiar. Dar iată cum li se adresează Isus:

„Pentru că zici: ‚Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic’, și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol, te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doftorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii, și să vezi. Eu îi mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te!” (Apoc. 3:17-19).

Bogăția celor din Laodicea îi orbise față de starea lor spirituală. Ei ajunseseră să fie căldicei în credința lor (Apoc. 3:15-16), și credeau că nu au nevoie de nimic. Numai că, din punct de vedere spiritual, ei erau vrednici de milă și săraci. Ei aveau nevoie de o schimbare imediată, așa că Isus i-a îndemnat să se întoarcă și să „cumpere” de la El ceea ce aveau nevoie.

Pune în contrast cuvintele acestea ale lui Isus față de biserica din Laodicea cu cele trimise bisericii din Smirna. Iată ce le-a spus Isus celor din Smirna:

„Știi necazul tău și sărăcia ta (dar ești bogat), și batjocurile, din partea celor ce zic că sunt Iudei și nu sunt, ci sunt o sinagogă a Satanei. Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să îi arunce în temniță pe unii dintre voi, ca să vă încerce. Și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții” (Apoc. 2:9-10).

Smirna era într-o situație cu totul diferită de cea din Laodicea. Ei erau în sărăcie și se confruntau cu persecuția. Dar Isus i-a văzut diferit. Pentru El, deși ei erau săraci material, erau *bogați* pentru că rămăseseră credincioși în ciuda suferinței. El știa că viața lor era grea, dar le-a făgăduit că merita să facă tot sacrificiul.

Închipuie-ți cum i s-ar fi adresat acestei biserici cei care trăiesc după dictonul „numește și proclamă”! În loc să îi laude și să le spună să îndure suferința, probabil că i-ar fi blestemat pentru că nu ar fi crezut Cuvântul lui Dumnezeu. La urma urmei, ei *ar fi trebuit* să aibă parte acum de cea mai bună parte din viața lor!

Răspunsul adecvat la Evanghelie necesită smerenie. Nimeni nu poate veni la Isus cu credință dacă nu conștientizează că nu este într-o stare spirituală bună. Dar bogăția poate

încețoșă această conștientizare. Ea poate face să ne fie mai ușor să ne amăgim la gândul că noi nu avem nevoie de niciun ajutor. Când avem o mulțime de bani, este mult mai dificil să „lăsăm totul” și să Îl urmăm pe Isus. Oamenii care se luptă cu sărăcia nu au aceste dezavantaje. Chemarea de a părăsi totul acum pentru o răsplată viitoare se poate să nu li se pară atât de înspăimântătoare, pentru că ei au „mai puțin” de pierdut.

Iată de ce Epistola lui Iacov spune lucruri atât de radical de diferite despre săraci și bogați:

„Ascultați, preaiubiții mei frați: n-a ales Dumnezeu pe cei ce sunt săraci în ochii lumii acesteia, ca să-i facă bogați în credință și moștenitori ai Împărăției, pe care le-a făgăduit-o celor ce-L iubesc?” (Iacov 2:5).

„Ascultați acum voi, bogaților! Plângeți și tânguiți-vă, din pricina nenorocirilor care au să vină peste voi. Bogațiile voastre au putrezit, și hainele voastre sunt roase de molii. Aurul și argintul vostru au ruginit; și rugina lor va fi o dovadă împotriva voastră: ca focul are să vă mănânce carnea! V-ați strâns comori în zilele din urmă!” (Iacov 5:1-3).

Nu ne înțelege greșit. Iacov *nu* spune că a fi sărac te duce automat în Cer. În sine, sărăcia nu este ceva nobil. Există o mulțime de săraci răi, și o mulțime de oameni evlavioși cu bani. Dar a fi bogat în această viață este doar o binecuvântare temporară, una care te face mai puțin înclinat să vii la Isus și

să fii „bogat în credință”. Este o nebunie să îți acumulezi avuții materiale ca și cum ziua judecății n-ar mai veni niciodată. La urma urmei, în acea zi, Dumnezeu le va da Împărăția celor care Îl iubesc, nu celor care și-au strâns bogății pentru ei înșiși.

Sperăm că această vedere generală te-a convins că EP nu poate sta în acord cu învățătura Bibliei. Pur și simplu nu poți pune laolaltă ideea că Dumnezeu ar vrea să fii bogat cu faptul că Biblia spune atât de multe lucruri pozitive despre săraci și dă atât de multe avertismente față de bogați. Banii sunt periculoși. Cei credincioși sunt câteodată (deseori?) săraci. Dumnezeu îi iubește pe cei smeriți, astfel că săracii au un preț anume pentru El.

EP vine la noi cu un mesaj răstălmăcit, care pare inițial să fie o veste bună: Dumnezeu vrea să te facă bogat și de succes! Dar acesta este un mesaj care nu se împlinește așa, și probabil că știi asta în străfundul ființei tale. Majoritatea oamenilor care trimit bani către lucrările focalizate pe EP nu se îmbogățesc niciodată, și chiar dacă s-ar îmbogăți, asta nu înseamnă deloc că vor fi fericiți. Ei se vor îmbolnăvi 100% și tot atâția vor muri inevitabil. Și ce bine le vor face atunci proclamările și pretențiile lor?

Dar Evanghelia lui Isus, cea pe care Biblia ne-o prezintă, este cu adevărat vestea bună. Există o comoară, dar nu dintre acelea pe care moliile și rugina le pot distruge; nu este acel fel de comoară pe care îl lași în urma ta la moarte. Isus

vrea să ne facă bogați față de Dumnezeu și să ne pună în mâini o moștenire care nu va pieri niciodată.

5

CEI CE SE UITĂ LA TBN VOR AJUNGE ÎN CER?

Bărbatul care m-a ucenicizat pe mine (Sean) în EP era ca un tată pentru mine. El m-a iubit când nu mulți oameni au făcut-o. El și-a deschis casa pentru mine când nu aveam niciun loc pe care să-l numesc acasă. El m-a ajutat financiar când mă luptam să supraviețuiesc. Așa că, atunci când am ajuns să înțeleg că evanghelia prosperității era atât de departe de mesajul pe care Isus și apostolii l-au propovăduit, m-am întrebat cum ar fi putut să reacționeze acest bărbat care mă iubise atât de mult când eu avusesem nevoie atât de disperată de sprijinul cuiva.

Era posibil oare ca el să nu fi fost un creștin adevărat?

Poate că și tu te-ai luptat cu o întrebare asemănătoare. Te-ai gândit la un păstor pe care îl cunoști, sau la vreo rudă. Ai încercat să îți imaginezi un răspuns la această întrebare. Dacă tot ce spunem noi este adevărat, asta înseamnă că EP este o evanghelie falsă. Ce sens are aceasta în ceea ce îl privește pe tatăl tău, care este un fan al lui Creflo Dollar, pentru soția

ta, căreia îi place să îl citească pe Joel Osteen, sau pentru prietena ta, care le ascultă pe Paula White și Joyce Meyer?

Cu alte cuvinte, „oamenii care se uită la TBN ajung în Rai?” Dacă nu știi ce este TBN, ei bine, este Trinity Broadcast Network, un post american de televiziune prin cablu, cunoscut pentru promovarea predicatorilor evangheliei prosperității. Desigur, chestiunea în discuție nu este că oamenii se uită la un post TV. Iată o modalitate directă și mai bună de a pune întrebarea: *Oamenii care acceptă mesajul evangheliei prosperității ajung în Cer?*

Aceasta este o întrebare dificilă, dar importantă. Trebuie să îndreptăm către Biblie pentru a găsi răspunsul. În esență, contează doar ceea ce Dumnezeu spune pe orice temă, așa că trebuie să ne dedicăm ascultării de Cuvântul Lui, nu de sentimentele sau preferințele noastre.

Așa că hai să începem punând o întrebare fundamentală: ce este un creștin?

CE ESTE UN CREȘTIN?

În primul rând, nu oricine *spune* că este ucenic al lui Isus *este* în realitate ucenic. Iată câteva pasaje care dovedesc acest lucru:

„Nu oricine-Mi zice: „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri” (Matei 7:21).

„Frații mei, la ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte? Poate oare credința aceasta să-l mântuiască? Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrana de toate zilele, și unul dintre voi le zice: ‚Duceți-vă în pace, încălziți-vă și săturați-vă!’, fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce i-ar folosi? Tot așa și credința: dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși” (Iacov 2:14-17).

„Vestea, pe care am auzit-o de la El și pe care v-o propovăduim, este că Dumnezeu este lumină, și în El nu este întuneric. Dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim, și nu trăim adevărul” (1 Ioan 1:5-6).

Fiecare dintre aceste pasaje descrie pe cineva care spune toate lucrurile corect, dar a cărui viață demonstrează că nu este mântuit în realitate. Poți pretinde că ești creștin, și totuși să nu intri în Împărăția cerurilor. Poți spune că ai credință, dar să manifesti o credință moartă, care nu mântuiește. Poți pretinde că ai părtășie cu Dumnezeu, și totuși să umbli în întuneric. Ideea este clară: nu este suficient să pretinzi că Îl urmezi pe Isus.

Ca să nu fim înțeleși greșit, trebuie să spunem că faptele noastre bune nu ne pot mântui. În esență, un creștin este cineva care și-a pus credința în Isus (cf. Efes. 2:8; Gal. 2:16). Un creștin este cineva care s-a întors de la o viață de răzvrătire față lui Dumnezeu ca să-și pună credința în moartea și învierea lui

Isus spre mântuire (cf. 1 Tes. 1:9). Isus a făcut tot ce era necesar pentru mântuirea poporului Său, așa că nu mai rămâne nimic ceea ce noi să facem. Noi doar primim tot ceea ce Hristos a făcut pentru noi, prin credință și pocăință.

Trebuie să înțelegem acest lucru, altfel pierdem totul. Dacă noi credem că bunătatea noastră ne face să fim „mai creștini”, sau că lipsa bunătății personale ne face mai puțin creștini, ratăm să înțelegem ceva. Singura sfințenie care valorează ceva este sfințenia lui Isus, iar aceasta ne este pusă în cont când ne încredem în El.

Pe baza a ceea ce am spus, ar părea că oricine *spune* că are credință în Isus ar trebui considerat creștin. La urma urmei, nu contează ce au făcut oamenii în trecut sau ce fac acum, nu-i așa? Dragostea lui Dumnezeu este întotdeauna un dar, și este primită doar ca un dar (Rom. 6:23). Dar există un alt adevăr pe care trebuie să îl acceptăm alături de înțelegerea caracterului fără plată a mântuirii noastre: ori de câte ori cineva este mântuit prin harul fără plată al lui Dumnezeu, acel har îl transformă. El produce anumite schimbări în viața celui om.

BUN, DAR CUM PUTEM ȘTI CÂND CINEVA ESTE MÂNTUIT?

Când eu (Sean) eram în armată, mi s-au dat niște echipamente cu adevărat speciale. Aveam nevoie de ele pentru diferite misiuni. Ca păstor, mi-am dorit câteodată ca Dumne-

zeu să ne dea niște ochelari cu infraroșu, ca aceia pe care îi foloseam în armată. Ar fi atât de folositor să avem un instrument prin care să vedem ce este în inima oamenilor, ca să știm dacă sunt cu adevărat creștini. Oricât de interesant ar părea, în înțelepciunea Lui, Dumnezeu nu le-a dat indivizilor și nici bisericilor abilitatea de a se uita în sufletul cuiva și să vadă dacă are o inimă de piatră sau una de carne (Ezec. 36:26). În final, nu putem ști dacă un om care pretinde că este creștin este convertit cu adevărat.

Dar asta nu înseamnă că pur și simplu renunțăm la acest subiect și ne acceptăm ignoranța. Noi încă avem responsabilitatea de a evalua pretenția de credință a cuiva. De exemplu, când preinșii credincioși cad în trăire în păcat, de care nu se pocăiesc, biserica are porunca să dea un verdict pentru pretenția acelor oameni de a fi creștini. Dacă nu te-ai familiarizat cu aceasta, citește învățăturile lui Pavel către biserică din 1 Corinteni 5:1-13. Același lucru este valabil în cazul preinșilor credincioși și a învățăturii false; dacă preinșii credincioși ajung să creadă și să mărturisească o evanghelie falsă, biserica poate și ar trebui să fie în măsură să dea un verdict despre profesiunea de credință a acelor persoane (Gal. 1:8-9).

Există două lucruri pe care ar trebui să le observi când încerci să evaluezi pretenția de credință a cuiva: crede adevărul acel om și trăiește în lumina lui? Iată cuvintele apostolului Ioan: „oricine o ia înainte, și nu rămâne în învățătura lui Hristos, n-are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învățătura aceasta,

are pe Tatăl și pe Fiul” (2 Ioan 9).

Cuvântul *rămâne* este important. El nu vorbește doar despre credința creștinului în adevărurile Evangheliei, ci și despre dedicarea lui continuă în trăirea în lumina acestor adevăruri.

Așadar, iată care este chestiunea arzătoare: Se poate spune că acela care crede minciunile EP rămâne în învățăturile lui Hristos? Desigur că nu.

Gândește-te la faptul că Isus spune, „ia-ți crucea și vino după Mine”. Evanghelia spune că mesajul crucii are în primul rând de-a face cu vindecarea spirituală, pe când evanghelia prosperității spune că ispășirea făcută de Isus a obținut sănătatea, bogăția și fericirea noastră.

A crede evanghelia prosperității înseamnă a crede un mesaj diferit despre Isus și, în tot acest proces, înseamnă abandonarea adevărului. Exprimat în termeni simpli, apostolul Ioan spune că a crede orice evanghelie falsă, inclusiv evanghelia prosperității, înseamnă să nu Îl ai pe Dumnezeu (2 Ioan 9).

Rămânerea în învățăturile lui Hristos mai înseamnă și că ne străduim (evident, imperfect) ca, prin puterea Duhului Sfânt, să omorâm păcatul și să trăim în ascultare, ca să Îi fim plăcuți Domnului. Un creștin nu ascultă de Dumnezeu *ca să* fie acceptat de El, ci *pentru că* a fost acceptat de El (Rom. 6:1-4). Iată de ce apostolul Ioan scria următoarele:

„Oricine rămâne în El, nu păcătuiește; oricine păcătuiește, nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut. Copilașilor, nimeni să nu vă înșele! Cine trăiește în neprihănire, este neprihănit, cum El însuși este neprihănit. Cine păcătuiește, este de la diavolul, căci diavolul păcătuiește de la început. Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului” (1 Ioan 3:6-8).

Hai să facem o aplicație practică a acestui pasaj. Imaginează-ți următorii oameni:

- Jen este o persoană care pretinde că este creștină, și locuiește în apropiere de tine. Ea este membră într-o biserică unde se predică Evanghelia, unde oamenii cred în Biblie. Biserica ei nu este perfectă, dar știi că I se închină lui Isus și că propovăduiesc Biblia credincios. Jen pare să crească în dragostea ei față de Hristos, și ea se străduiește să trateze domeniile ale vieții ei în care se luptă să învingă păcatul.
- Apoi este Erica, o colegă de la locul de muncă. Și ea pretinde că Îl are pe Hristos. Ea merge destul de regulat la biserică. În fiecare zi postează „versetul zilei” pe contul ei de Instagram și face referire la credință și la binecuvântările lui Dumnezeu în aproape fiecare discuție. Ea a mai menționat în câteva situații că trăiește cu prietenul ei de zece ani. Ea știe că acest lucru nu este „cel mai bun plan al lui Dumnezeu” pentru ea, dar prietenul ei nu este

deloc interesat de căsătorie, iar Erica nu este deloc interesată să trăiască singură.

- Acum gândește-te la Sam. El este frizerul tău. Este o persoană care pretinde că este creștin, fiind membru al World Faith Center, o biserică din oraș care a propovăduit EP vreme de 15 ani. Sam spune că Îl iubește pe Isus și că vrea să trăiască asemenea unui credincios. Dar el crede că a te duce la doctor este un păcat. Mai mult, Sam pretinde că este un „mic dumnezeu” și că are abilitatea de a vindeca doar cu un cuvânt. Într-o situație, el te-a auzit vorbind despre faptul că aveai probleme financiare și că abia așteptai următoarea plată a salariului, și ți-a spus că un creștin nu ar trebui să mărturisească niciodată că este sărac, pentru că Dumnezeu nu ar binecuvânta mărturisirile negative.

Cât de încrezător te simți în legătură cu profesiunile de credință în Domnul Isus ale acestor trei persoane? Jen spune că își pune credința doar în Hristos spre mântuirea ei, iar viața ei pare consecventă cu ceea ce ea pretinde. Erica vorbește bine, dar trăiește ca și cum prietenul ei este cel mai important lucru din viața ei. Viața lui Sam pare în regulă judecând din afară, dar crezul și motivațiile lui sunt bizare. În final, Jen este singura față de care ar trebui să poți avea încrederea că Îi aparține Domnului. Erica poate fi creștină, iar dacă este, Domnul o va disciplina pentru a îndepărta păcatul din viața ei (Evrei

12:7-11). Sam ar putea fi și el un credincios, iar dacă este, Duhul Sfânt îl va călăuzi în final spre adevăr (Ioan 16:13). Dar, pentru moment, viețile și credința lor fac imposibil să afirmăm despre Erica și Sam că sunt mântuiți cu adevărat.

DRĂGUȚ, DAR NU NOU

Cum este posibil ca o persoană atât de blândă, generoasă și iubitoare – cineva care face atât de multe „pentru Domnul” să se amăgească și, de fapt, să nu fie un creștin?

Ei bine, trebuie să ne aducem aminte că Biblia vorbește despre astfel de oameni. În Predica de pe Munte, Isus alocă destul de mult spațiu deosebirii credinciosului adevărat de cel fals.

Așa cum Isus ne învață, ar trebui să ne așteptăm să întâlnim oameni care se înșeală în legătură cu starea lor spirituală. Așa că hai să ne întoarcem și să privim din nou la ceea ce Isus ne spune:

„Nu oricine-Mi zice: ‚Doamne, Doamne!’ va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: ‚Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?’ Atunci le voi spune curat: ‚Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege’” (Matei 7:21-23).

Vei observa că acești oameni – Isus spune despre ei că

„lucrează fărădelegea” – fac tot felul de lucruri impresionante în Numele lui Isus. El spune apoi ceva înfricoșător despre ei, anume că exact aceiași oameni vor încerca să intre în Cer subliniind toate acele lucruri deosebite, toate acele „lucrări” pe care ei le-au făcut aici, pe pământ. Dar aceasta nu va fi de ajuns. Nu va conta. Isus le va spune clar: „Nu vă cunosc”. Păstori, învățători de școală duminicală, misionari, evangheliști, vindecători, maici și lucrători la creșe creștine. Nu contează. Ideea este clară: a face tot felul de lucruri *pentru* Isus nu este același lucru cu a-I aparține *lui* Isus.

Isus ne spune apoi cum să identificăm un învățător fals:

„Îi veți cunoaște după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini, sau smochine din măcăcini? Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele. Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune. Orice pom, care nu face roade bune, este tăiat și aruncat în foc. Așa că după roadele lor îi veți cunoaște” (Matei 7:16-20).

Este destul de posibil să fii implicat intens în „lucrare” fără să-L cunoști de fapt pe Dumnezeu. De altfel, cu cât falșii credincioși fac mai multă slujire, cu atât mai surprinși vor fi când se vor descoperi respinși și aruncați în foc.

Mai avem de împărtășit un gând de final din acest pasaj. Isus pare să indice că majoritatea acestor profeți falși și ucenici falși nu vor descoperi că s-au înșelat decât când va fi

prea târziu. Mulți oameni blânzi și sânguincioși, care fac fapte bune, aparent lucruri creștine, nu știu că se amăgesc singuri, și nu vor afla acest lucru decât atunci când vor ajunge înaintea scaunului de judecată al lui Hristos.

Trebuie să înțelegem ceea ce Isus vrea să spună când afirmă că toți creștinii „aduc roade”. Creștinii ar trebui să se roage și să își citească Bibliile, dar Biblia nu se referă niciodată la aceste activități ca fiind „roade”. De fapt, în Predica de pe Munte, Isus atrage atenția asupra faptului că fariseii se roagă (Matei 6:5-15), postesc (Matei 6:16-18) și îi ajută pe săraci (Matei 6:1-4). Și totuși, toate acestea sunt roade stricate, pentru că sunt făcute cu atitudinea greșită! Așa cum ne învață Isus, este posibil să faci fapte *bune* într-un fel care aduce roade *rele*. Așa cum spunea un prieten păstor, Isus nu a venit ca să ne facă drăguți, ci ca să ne facă oameni noi.¹

Când ne întrebăm dacă cineva este sau nu un ucenic al lui Hristos, noi ne întrebăm dacă acea persoană a fost făcută o făptură nouă, dacă a fost născută din nou prin Duhul lui Dumnezeu (Ioan 3:3). Acea naștere din nou are loc în interior; nu este ca și cum ar fi un tatuaj sau o frizură pe care o putem vedea imediat. În schimb, nașterea din nou se manifestă printr-o credință autentică în Hristos și printr-o relaționare diferită față de păcat.

¹ Michael Lawrence, *Conversion* (Wheaton, IL: Crossway, 2017). Traducerea în limba română este disponibilă gratuit în format electronic la Editura MAGNA GRATIA.

Așadar, merg în Cer cei ce se uită la TBN? Sigur că este posibil acest lucru. În fapt, noi rămânem încrezători când spunem că, probabil, mulți vor ajunge în Cer. Trebuie să ținem minte că noi suntem mântuiți numai prin har, doar prin credință și doar în Hristos. Este posibil ca oi adevărate să fie păcălite de învățături false, dar, în esență, ele își pun încrederea în Hristos. Oamenii cred uneori lucruri inconsecvente. Așa că poate că cineva își pune cu adevărat credința în Hristos ca Domn și Mântuitor, chiar dacă gândește greșit legat de abilitatea de a „pronunța binecuvântări”, de a-l „lega pe diavolul” sau de a „crede în făgăduința lui Dumnezeu de a vindeca acum”.

Cu toate acestea, *oricine* se uită la TBN și iubește lucrurile lumii, sănătatea, căsnicia sau propria viață mai mult decât pe Dumnezeu, atunci nu, ei nu Îl cunosc cu adevărat pe Dumnezeu, și nu vor fi mântuiți. Dacă Dumnezeu nu este dorința cea mai profundă a celui om, ci doar un mijloc de a ajunge la anumite scopuri în viață, adevăratul obiect al închinării lui este sănătatea, bogăția sau sentimentul de valoare personală, așa că un astfel de om nu Îl cunoaște pe Dumnezeu. El nu este Dumnezeul lui. Acel alt lucru este dumnezeul lui. Oricine Îl cunoaște cu adevărat pe Dumnezeu știe că El este mai bun decât viața însăși (Matei 16:24-26).²

² Pentru mai multe detalii pe această temă, te îndemn să citești cartea lui Mike, *Am I Really a Christian?* [Sunt oare creștin cu adevărat?]. Serios vorbesc, citește această carte. El are copii la facultate, și fiecare sfat din cartea lui este folositor.

În loc să ne întrebăm despre cineva care este atașat de EP dacă este un creștin adevărat, ar trebui să ne întrebăm aceasta: „Putem avea încredere în pretenția de credință a acestui om?” Noi suntem încrezători în puterea lui Hristos de a-l mântui pe cel mai rău dintre păcătoși și, în final, nu putem avea convingerea că vreun om care persistă crezând o evanghelie falsă ar putea fi un ucenic adevărat al lui Isus.

6

AR TREBUI SĂ NE RUGĂM ÎMPREUNĂ?

După capitolul precedent, ai putea să percepi o anumită tensiune între mai multe principii biblice importante. Pe de o parte, credincioșii în Hristos sunt instruiți să se trateze între ei cu blândețe, dragoste și îndurare (ex. Rom. 12:10). Ar trebui să ne purtăm cu răbdare cu frații și surorile noastre, și să păstrăm unitatea cu ei (ex. Efes. 4:1-6), chiar dacă suntem în dezacord cu ei asupra anumitor chestiuni.

Pe de altă parte, suntem învățați să nu tolerăm anumite doctrine, comportamente și evanghelii false în biserică (ex. Apoc. 2:14-16).

De aceea, cum ar trebui să ne raportăm la prietenii și membrii familiilor noastre care pretind că ei cred Evanghelia adevărată, dar au fost amăgiți de EP? Cum ar trebui să îi tratăm pe acei învățători și lucrările lor?

OI, CAPRE ȘI LUPI

Scriptura ne oferă tot felul de imagini care ne ajută să

înțelegem care este relația credinciosului cu Isus.

- El este Capul; noi suntem trupul (Col. 1:18).
- El este Împăratul; noi suntem cetățenii din poporul Lui (Ioan 18:36).
- El este Stăpânul; noi suntem robii Lui (Ioan 15:20).

Dar una dintre imaginile favorite ale lui Isus este aceea a unui Păstor și a turmei Lui (ex. Matei 10:6, 15:24, and 26:31). Isus este păstorul, iar noi suntem oile Lui (1 Petru 2:25). Această imagine puternică subliniază grija blândă a lui Isus, în raportarea Lui la noi.

Dar în Matei 25, această imagine ia o turnură mai întunecată. Isus vorbește despre o zi din viitor, când El va veni în slavă și îi va despărți pe oameni „cum desparte păstorul oile de capre” (v. 32). Oile sunt ucenicii adevărați ai lui Isus; ei vor fi primiți în final pentru a „moșteni Împărăția” (v. 34). Caprele, însă, îi reprezintă pe oamenii care I se opun lui Isus; ei vor fi aruncați în final în „focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui” (v 41).

În timp ce vorbim aici în termenii animalelor, hai să mai introducem un personaj în această discuție: lupii. Ei vor să devoreze turma lui Isus. Uneori, acești lupi se află în afara bisericii, ca atunci când Isus vorbește despre trimiterea ucenicilor Lui ca pe „niște miei în mijlocul lupilor” (Luca 10:3).

Dar „lupii” pot să se ridice și din interiorul bisericii, ca atunci când Isus spune: „Păziți-vă de proroci mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt niște lupi răpitori” (Matei 7:15).

Unii dintre lupi se deghizează în oi, astfel încât turma să nu îi vadă venind. Isus vrea să știm că există unele „oi” care, în realitate, nu sunt oi, ci sunt niște prădători periculoși. „Păziți-vă”, spune El, pentru că, dacă lăsați un lup să se apropie prea mult, consecințele asupra sufletelor voastre pot fi dezastruoase.

CUM SĂ IDENTIFICĂM UN LUP?

Niciun păstor, predicator, lider sau învățător nu a avut o înțelegere perfectă a Bibliei. Noi toți suntem afectați de o anumită combinație de înțelegere greșită, nebulie și eșec. Dar un păstor nu este un lup doar pentru că susține câteva lucruri incorecte teologic. Dacă nu așa ar sta lucrurile, atunci bapștii ca noi ar trebui să spună despre frații noștri prezbiterieni că ar fi lupi – și viceversa.

Și totuși, un lup răvășește turma lui Dumnezeu, încercând să abată ucenicii departe de Evanghelia adevărată a lui Hristos. Iată felul în care apostolul Pavel îi descrie pe lupi, atunci când el îi pune în gardă pe prezbiterii bisericii din Efes: „Știu bine că, după plecarea mea, se vor vârî între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma; și se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor învăța lucruri stricăcioase, ca să îi

tragă pe ucenici de partea lor” (F.A. 20:29-30). Lupii sunt o amenințare la adresa Evangheliei lui Dumnezeu și a Bisericii lui Dumnezeu.

Întrucât Isus este „calea, adevărul și viața” și nimeni nu se poate apropia de Tatăl decât prin El (Ioan 14:6), este logic că Satana îi va trimite pe unii oameni, care să predice minciuni în Numele lui Isus.

Așadar, cum să identificăm un lup? Din fericire, autorii Noului Testament i-au ajutat pe credincioși să facă acest lucru. Iată ce ne spun ei:

Lupii amăgesc și răstălmăcesc. Așa cum ne învață apostolul Petru, prorocii mincinoși din interiorul turmei vor veni cu tot felul de erezii (2 Petru 2:1), până acolo încât se vor lepăda de Domnul Isus însuși. Iuda le spune cititorilor lui că învățătorii răi din biserică se vor baza mai degrabă pe visele lor decât să îi învețe pe oameni din Biblie (Iuda 8). Învățătorii falși spun lucruri blasfemiatoare (Iuda 8-10, 2 Petru 2:12), denigrând slava lui Dumnezeu și înălțându-se pe ei înșiși. Ei răstălmăcesc Cuvântul lui Dumnezeu pentru a-l face să pară că spune lucruri pe care, în realitate, nu le spune (2 Petru 3:16), și răstălmăcesc Evanghelia, transformând-o într-un mesaj care nu poate mântui pe nimeni (Gal. 1:6-7).

Așadar, dacă cineva propovăduiește că Isus nu este pe deplin Dumnezeu și pe deplin om (2 Ioan 7), sau dacă spune că noi am putea deveni niște mini-dumnezei, ori dacă spune

că putem fi perfect de sfinți și sănătoși în această viață, ori că Isus ar fi pe jumătate fratele Satanei – poți fi sigur că acea persoană este un lup.

Lupii devorează și distrug. Imaginea biblică a lupului între oi este una potrivită, pentru că ea ne aduce în minte ideea unui prădător rău, care își vânează prada pentru a-și satisface pofta. Și exact asta fac mulți lupi cu turma lui Dumnezeu. Ei nu sunt motivați de o dorință de a-i ajuta pe oameni să se închine lui Hristos sau să crească în sfințenie. Nu, ci ei vor să se îmbogățească din darurile membrilor amăgiți din biserică (v. 1 Tim. 6:5 și Tit 1:11). Mulți lupi mai sunt motivați și de poftele lor sexuale; ei văd turma lui Dumnezeu ca pe un teren de vânătoare, unde își pot satisface dorințele lor perverse. Orice istorie de păstori din perioada modernă, care conduc un membru al bisericii în păcatul sexual este o copie a unor situații similare din vechime (2 Petru 2:14; Iuda 4; Apoc. 2:20).

Așadar, dacă vezi un păstor al unei biserici sărace conducând o mașină luxoasă pe care congregația i-a cumpărat-o, sau un lider care este într-o relație nepotrivită cu membri de sex opus (sau de același sex), sau pe cineva a cărui învățătură promovează lăcomia și egoismul, poți fi sigur că acea persoană este un lup.

Merită menționat de asemenea că lupii au adeseori un fel de autoritate sau platformă. Ei ar putea fi păstori, misionari sau evangheliști itineranți. Indiferent dacă au sau nu o

poziție oficială, ei au influență. Lupii pot influența biserica prin învățătura mincinoasă. Mătușa ta poate să creadă lucruri bizare despre vindecare, dar este improbabil ca ea să îi ducă pe alții în Iad doar dacă stă în fotoliu și se uită la predicile lui Benny Hinn cu volumul televizorului dat la maxim. Dar păstorul unei biserici, președintele unui seminar teologic, un misionar, o profetesă cu părul vopsit în mov de pe TBN, sau un autor care poate să vândă lunar o mie de exemplare din cartea lui – astfel de persoane sunt în poziția de a face distrugerii masive în turmă.

CUM SĂ TRATĂM UN LUP?

Se pare că, din nefericire, a devenit un lucru comun ca păstori, învățători și autori altfel credincioși să împartă platforme de lucrare cu cei ce predică o evanghelie diferită de Evanghelia care le-a fost dată sfinților odată pentru totdeauna (Iuda 3). Acești lucrători îi împrumută credibilitatea lor câștigată cu greu unui bărbat sau unei femei ale căror scopuri – intenționat sau nu – sunt să devoreze și să amăgească oile lui Hristos.

Din fericire, nu este nevoie să ghicim ce ar trebui să facem cu lupii. Mult-ignorata carte 2 Ioan vorbește direct despre această chestiune. Mesajul lui Ioan nu este unul complicat: creștinii trebuie să se străduiască să aibă armonie în chestiunile legate de dragoste, adevăr și ascultare, atunci când Îl urmează pe Isus. Cei ce Îl iubesc pe Dumnezeu și se iubesc unii pe alții vor umbla în ascultare și dragoste de adevăr (v. 4, 6).

Ioan a scris epistola lui pentru că învățătorii mincinoși încercau să ducă Biserica într-un fel de creștinism care să prețuiască ascultarea și dragostea, dar nu adevărul. Mai specific, se pare că acești învățători mințeau despre Isus (v. 7), astfel că Duhul Sfânt l-a îndemnat pe Ioan să pună la lucru penița și să îi avertizeze pe copiii lui preaiubiți că sufletele lor erau în pericol (v. 8). După ce a arătat care era marele pericol pe care acești falși învățători îl constituiau pentru turmă, și după ce i-a avertizat să nu cadă victimă înșelăciunilor lor, apostolul face o aplicație foarte clară: „Dacă vine cineva la voi, și nu vă aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă, și să nu-i ziceți: ‚Bun venit!’ Căci cine-i zice: ‚Bun venit!’ se face părtaș faptelor lui rele” (2 Ioan 10-11).

Ioan lansează un avertisment împotriva oricărui fel de acțiune care ar face ca lumea să creadă că noi, ca ambasadori ai lui Hristos și purtători ai făcliei adevăratei Evanghelii, am fi în aceeași echipă cu acești înșelători. Un adevărat ucenic al lui Hristos nu are același stăpân ca un lup. Noi nu suntem parte din aceeași familie. Nu ne închinăm aceluiși Dumnezeu și nu predicăm aceeași Evanghelie.

Acțiunile noastre nu ar trebui să lase loc de confuzie. Deosebirea dintre păstorii adevărați și lupi ar trebui să fie foarte clară. Când bisericile, agențiile de misiune, lucrările para-bisericesti și alte organizații creștine îi primesc pe învățătorii falși ca și cum ar primi un slujitor adevărat al Evangheliei, ele creează impresia falsă că amăgitorii nu sunt așa de periculoși. Această

abordare relaxată față de parteneriatul în Evanghelie va face ca oi prețioase să fie expuse pericolului veșnic, pentru că tocmai aceia cărora Hristos le-a încredințat grija lor creează impresia că nu ar fi o problemă ca ei să fie parteneri cu lupii.

Avertismentul lui Ioan este clar: dacă păstorii sau slujitorii Evangheliei primesc sau salută aceste feluri de învățători mincinoși, ei participă în esență la răutatea acestora (v. 11).

Membrii bisericii și păstorii nu trebuie, în niciun fel și în nicio circumstanță, să își dea mâna cu învățători, păstori, autori, profesori sau orice fel de persoane eretice, care propovăduiesc un mesaj diferit de Evanghelie.

Hai să fim specifici. Ucenicii lui Hristos nu ar trebui să participe alături de cineva care pretinde că este creștin, dar propovăduiește o evanghelie falsă în:

- conferințe de lucrare
- întâlniri de mic dejun cu rugăciune
- studii biblice desfășurate în comun
- coaliții, rețele sau asociații de păstori
- organizații evanghelistice para-bisericești
- schimburi de amvon
- recomandarea cărților lor, distribuirea articolelor lor sau promovarea paginilor lor de internet.

Anumite situații pot fi dificile. Este necesar să manifestăm înțelepciune pentru a ști unde să trasăm linia de demarcație. Noi nu recomandăm o formă arbitrară de separatism. Noi doar credem că Scriptura ne învață că nu trebuie să ne punem alături de învățătorii falși sau de oricare dintre lucrările lor în modalități prin care să se creeze confuzie în legătură cu Evanghelia.

Noi ne dăm seama că adaptarea acestei abordări ar putea să îi determine pe oameni să te vadă ca și cum ai avea o atitudine rea, de dezbinare, lipsită de dragoste și de preocupare pentru unitatea Bisericii. Și cu siguranță că te va face să pari nepopular în anumite cercuri. Așa să fie. Noi trebuie să umblăm pe calea dragostei, care este legată inseparabil de adevăr. Trebuie să protejăm turma. Trebuie să Îl mărturisim pe adevăratul Isus. Trebuie să nu luăm parte la lucrările răului. Trebuie să rămânem în adevărul Stăpânului nostru.

În final, vrem să despărțim lucrurile exact atât cât suntem încurajați de Duhul Sfânt în 2 Ioan, iar asta înseamnă că trebuie să ne separăm de toți cei care mint despre Isus și care doresc să devoreze oile Lui.

**„DAR EU CREDEAM CĂ NOI
NU TREBUIE SĂ JUDECĂM”.**

Acest lucru este relativ ușor de spus, dar greu de făcut. La urma urmei, nici nouă nu ne plac cei auto-neprihăniți și

cu spirit de judecată. Unii ne vor arăta chiar Biblia și vor pretinde că Isus ne-a spus să „nu judecăm” (Matei 7:1). N-ar trebui să credem ce este cel mai bine despre oameni și să le acordăm prezumția de nevinovăție? Dacă ei pretind că Îl iubesc pe Isus, n-ar trebui să ne fie de ajuns acest lucru? În plus, de ce să ne preocupe ce fac alții?

Dar creștinilor li se cere să judece acest fel de lucruri. Isus Își cheamă Biserica să judece în Numele Lui și sub autoritatea Sa (Matei 18:15-20, 1 Cor. 5:1-13). În Matei 7:1, Isus interzice judecata auto-neprihănită și ipocrită. În altă parte în Scriptură, ni se spune să judecăm diferențele dintre Evanghelia adevărată și cea falsă, și să îi evaluăm pe cei care pretind că o cred.

Creștinilor li se spune în repetate rânduri să se păzească de învățătorii mincinoși (v. Matei 24:24; F.A. 20:31; 1 Ioan 4:1-6). Liderii bisericii îndeosebi sunt chemați să ocrotească turma de lupi (F.A. 20:28; Tit 1:9), iar bisericile, la nivel individual, vor fi responsabile dacă ascultă de un învățător mincinos sau îl tolerează (Apoc. 2:14, 20). Iată de ce Pavel le-a spus bisericilor din Galatia că erau obligate să nu asculte de nimeni care predica o evanghelie falsă:

„Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema! Cum am mai spus, o spun și acum: dacă vă propovăduiește

cineva o Evanghelie deosebită de aceea pe care ați primit-o, să fie anatema!” (Gal. 1:8-9).

Iuda a avut un mesaj similar:

„Preaiubiților, pe când căutam cu tot dinadinsul să vă scriu despre mântuirea noastră de obște, m-am văzut silit să vă scriu ca să vă îndemn să luptați pentru credința care le-a fost dată sfinților odată pentru totdeauna. Căci s-au strecurat printre voi unii oameni, scriși demult pentru osânda aceasta, oameni neevlavioși, care schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru, și Îl tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân și Domn Isus Hristos” (Iuda 3-4).

Aceste învățături le cer creștinilor – atât la nivel individual, cât și colectiv – să facă judecăți legate de învățătura pe care o aud.

În final, nu contează prea mult dacă un învățător are intenții bune sau nu. Ne-ar plăcea să credem că predicatorul de la televizor are o inimă bună, plină de motivații sănătoase, numai că intențiile bune nu transformă o minciună în adevăr. Nu putem vedea în inima unui om, așa că putem doar să ne hazardăm să ghicim de ce fac și spun ei lucrurile pe care le fac și le spun. Slujba noastră este să evaluăm mesajul pe care ei îl propovăduiesc, în lumina adevărului Evangheliei.

Dacă cineva ți-ar sparge casa, n-ai sta mult timp pe gânduri dacă să îi acorzi prezumția de nevinovăție sau să încerci

să vezi care îi sunt motivațiile. N-ai aștepta să descoperi dacă nu cumva este un om bun, care s-a întâmplat să o nimerească rău, sau dacă este un individ rău, care se bucură să facă rău. Când amenințarea este serioasă, intențiile inimii cuiva nu prea mai contează.

Același lucru este valabil cu privire la învățătorii minciñoși. În 2 Ioan, apostolul le poruncește cititorilor lui să facă două lucruri:

1. Să vegheze la sufletele lor (v. 8)
2. Să evalueze învățătura celor care pretind că propovăduiesc Evanghelia (v. 10)

Ioan nu îi încurajează pe creștini să facă cumva să îl cunoască pe un învățător fals. El nu le spune să construiască o relație cu el. De ce? Pentru că sufletele lor sunt în joc! Cuvântul lui Dumnezeu nu putea fi mai clar în această privință: „Oricine o ia înainte și nu rămâne în învățătura lui Hristos, n-are pe Dumnezeu” (2 Ioan 9a). A-i abate pe copiii lui Dumnezeu de parte de Isus prin predicarea unei evanghelii diferite este un lucru rău (v. 11); intențiile predicatorului nu contează.

CE FACEM CU OILE AMĂGITE?

Poate fi util acum să ne gândim la oi. Așa cum știe orice păstor, există oi slabe, oi puternice, oi imature, oi mândre, oi rănite, oi neinformate, oi confuze și chiar capre care își închi-

puie că sunt oi. Mulți dintre cei ce cred într-o formă de evanghelie a prosperității sunt oi adevărate, care nu știu de ceva mai bun. Ele sunt confuze, imature, slabe, înfometate și deseori rănite. Este important să nu tratăm aceste oi ca pe niște capre sau ca pe lupi.

Creștinii ne întreabă adesea cum să interacționeze cu membrii de familie, prietenii sau colegii de serviciu, care cred evanghelia prosperității. Ei înțeleg că Scriptura ne învață să nu ne dăm mâinile cu învățătorii falși, dar nu sunt la fel de siguri în ce-l privește pe „unchiul lor”, care vrea să proclame puterea vindecătoare a sângelui lui Isus asupra vecinului lui, în timpul unei rugăciuni, sau în ceea ce o privește pe mama lor, care refuză să recunoască că este bolnavă, pentru că ea crede că a recunoaște asta ar fi echivalent cu a admite că ar avea îndoieli în credința ei. Putem să ne rugăm împreună cu „unchiul nostru nebun”? Ar trebui să mergem la biserică împreună cu mama noastră, dacă știm că ea merge la o biserică focalizată pe evanghelia prosperității?

Este important să ținem minte că teologia noastră nu există într-un vid. Ceea ce credem despre Evanghelie și despre cei ce pretind că ei cred Evanghelia, are implicații reale în viețile noastre. Evanghelia poate – și adesea face asta – să cauzeze linii reale de demarcație în relațiile noastre apropiate cu oamenii. Isus știe acest lucru (Matei 10:34-37). Trebuie să fim deschiși față de posibilitatea ca, în ciuda încercărilor noastre de a ne

purta cu dragoste și har, insistența noastră pe adevărata Evanghelie să îi ofenseze pe cei pe care îi iubim și să ne înstrăineze de ei. Dacă așa stau lucrurile, trebuie să acceptăm situația.

Dar desigur că acest lucru nu se petrece în toate cazurile. Există puține răspunsuri care se pot aplica în toate situațiile; este nevoie de înțelepciune pentru a ști când să vorbim și când să manifestăm răbdare. În final, cea mai importantă întrebare este dacă persoana în cauză s-a pocăit sau nu de păcatele ei și dacă ea crede în Isus spre mântuirea ei. Dacă da, putem fi siguri că dragostea lui Dumnezeu rămâne în acea persoană și că Duhul Sfânt o va aduce la o tot mai mare asemănare cu Hristos.

În final, noi vrem să îi vedem pe oameni așa cum îi vede Isus. Domnul este foarte răbdător, iubitor și îndurător cu oile Lui. El îi condamnă pe acei lupi care vor să rănească turma Lui. Acest lucru este un indiciu destul de bun pentru felul în care ar trebui să ne raportăm la aceste două grupuri de oameni.

7

EVANGHELIA PROSPERITĂȚII PRINTRE CEI CREDINCIOȘI

Întrucât suntem la începutul ultimului capitol, vrem să aducem în discuție încă un lucru important: este posibil să crezi în evanghelia prosperității și totuși să nu fii conștient de acest lucru. Mai specific, putem respinge EP ca set de doctrine, și totuși, pe nesimțite, să o îmbrățișăm prin felul în care trăim și ne raportăm la Dumnezeu. Putem respinge în teorie această constelație de învățături false, și totuși să aderăm la ele în practică.

La urma urmei, evanghelia prosperității poartă multe măști, iar acele măști arată în general ca noi. Ea promite orice îți doarec mai mult oamenii dintr-o națiune, de o vârstă anume, dintr-un grup economic sau de o ideologie politică. Dacă ești țăran din Africa, ea îți promite capre care dau lapte și găini care fac ouă. Dacă ești un american din clasa de mijloc, ea îți promite o viață plină de scop, o căsnicie de succes și copii fericiți.

Cu alte cuvinte, dacă cineva spune cuvintele „biserica

focalizată pe evanghelia prosperității”, iar tu îți imaginezi un grup de oameni diferiți de tine cultural, național, economic sau etnic, se poate să fi ratat să înțelegi felul în care evanghelia prosperității te țintește pe tine.

Așadar, cum putem ști că noi înșine suntem distrași de evanghelia prosperității? Pe scurt, trebuie să ne uităm la acțiunile noastre.

Trist este că acțiunile noastre arată uneori că, în străfundul inimilor noastre, noi nu credem cu adevărat tot ceea ce pretindem a crede. Noi știm ce ar trebui să credem, dar acele lucruri nu își fac loc în inimile noastre și, în ultimă instanță, în acțiunile noastre.

Dacă ai fost vreodată ezitant să dai o tură printr-un parc de distracții, se poate să fi experimentat ceva din ceea ce discutăm aici. Creierul tău are o mulțime de motive să creadă că vei fi în siguranță în timp ce te dai prin roller-coaster: el a funcționat în siguranță până în acest moment, a fost proiectat serios de ingineri, după legile fizicii, iar parcul de distracții are un interes economic ca toboganele lui să fie complet sigure. Și totuși, ai putea fi ezitant să îți riști sănătatea și siguranța. Tu crezi că este sigur, dar acțiunile tale arată că nu ești cu adevărat sigur.

Când vine vorba de teologie și doctrină, putem fi ispițiți să fim satisfăcuți cu afirmarea adevărului Bibliei. Și deși acest lucru este cu siguranță important, nu este totul. Din

acest motiv, Iacov ne aduce aminte de următorul lucru: „Fiți împlinatori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri” (Iacov 1:22). Iar Pavel îi reamintește lui Timotei că este important să își păzească deopotrivă doctrina și viața (1 Tim. 4:16). Este bine să te gândești și să auzi adevărul, dar trebuie să îl și trăim.

Se poate să nu vrei să încerci să crezi lucruri prin cuvintele tale. Ai putea să nu dăruiești niciodată bani așteptându-te să fii răsplătit cândva însutit. Se poate să nu te aștepți ca Dumnezeu să îți vindece orice boală. Dar nu ar trebui să credem atât de ușor că asta este totul.

În Luca 18, citim despre interacțiunea lui Isus cu un bărbat care voia să știe ce însemna să fie ucenic:

„Un fruntaș L-a întrebat pe Isus: ‚Bunule Învățător, ce trebuie să fac ca să moștenesc viața veșnică?’ ‚Pentru ce Mă numești bun?’, i-a răspuns Isus. ‚Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu. Știi poruncile: Să nu preacurvești; să nu ucizi; să nu furi; să nu faci o mărturisire mincinoasă; să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta’. ‚Toate aceste lucruri’, I-a zis el, ‚le-am păzit din tinerețea mea’. Când a auzit Isus aceste vorbe, i-a zis: ‚Îți mai lipsește un lucru: vinde tot ce ai, împarte la săraci, și vei avea o comoară în ceruri. Apoi, vino și urmează-Mă’. Când a auzit el aceste cuvinte, s-a întristat de tot; căci era foarte bogat. Isus a văzut că s-a întristat de tot și a zis: ‚Cât de anevoie vor intra în Împărăția lui Dumnezeu

cei ce au avuții! Fiindcă mai lesne este să treacă o cămilă prin urechea acului, decât să intre un om bogat în Împărăția lui Dumnezeu'. Cei ce-L ascultau, au zis: ,Atunci cine poate fi mântuit?' Isus a răspuns: ,Ce este cu neputință la oameni, este cu putință la Dumnezeu'. Atunci Petru a zis: ,Iată că noi am lăsat totul, și Te-am urmat'. Și Isus le-a zis: ,Adevărat vă spun că nu este nimeni, care să-și fi lăsat casa, sau nevasta, sau frații, sau părinții, sau copiii, pentru Împărăția lui Dumnezeu, și să nu primească mult mai mult în veacul acesta de acum, iar în veacul viitor, viața veșnică'" (Luca 18:18-30).

Poate că te poți identifica aici cu acest bogat. Știi ce înseamnă să fii încântat și dornic să faci orice îți spune Isus – doar spune-mi cât de sus trebuie să sar, și voi sări! Acest tânăr arăta că era gata să facă orice era necesar ca să moștenească viața veșnică, inclusiv păzirea întregii Legi, așa cum o înțelegea. Dar când Isus i-a arătat nivelul de dedicare cerut de la el, acel tânăr s-a îndepărtat de viața veșnică.

Nu vrem să înțelegi greșit ce se întâmplă în această interacțiune. Isus nu spune că toți oamenii trebuie să își vândă tot ce au ca să Îl poată urma. În schimb, Isus a pus degetul pe singurul lucru din viața celui om, fără de care el credea că nu poate trăi. El își idolatriza bogăția imensă și, când s-a confruntat cu a alege între banii lui și darul vieții veșnice al lui Isus, el pur și simplu a plecat. Când ai o mulțime de bani, este mult mai greu să lași totul și să Îl urmezi pe Isus (El spune că este

mai ușor ca o cămilă să treacă prin urechea acului).

Probabil că începi să vezi felul cum această situație se leagă de discuția noastră despre EP. Isus spune că a-L urma pe El înseamnă să renunți la tot ceea ce, în mod normal, ai prețui cel mai mult. Și deși se poate să nu susții excesele celor care spun că trebuie doar să identifici și să proclami ce îți dorești, asta nu este suficient. Trebuie să ne întrebăm dacă ținem tot ce avem în viețile noastre cu o mână deschisă, pregătită ca Dumnezeu să ia și să dea după buna Lui plăcere. Dacă nu, se poate să ne fi însușit subtil ideile EP despre ce înseamnă să fim binecuvântați de Dumnezeu. Dacă suntem dornici să Îl urmăm pe Isus doar dacă putem avea ceea ce ne dorim oricum, suntem ucenicii EP, nu ai lui Isus Hristos.

De aceea, pune-ți această întrebare: există ceva la care Isus mi-ar cere să renunț, și la care eu n-aș vrea să renunț oricare ar fi?

Hai să facem un mic exercițiu mental legat de cum ar arăta așa ceva în viețile noastre. Cum ar fi dacă Isus ți-ar cere:

- să îți înjumătățești salariul ca să poți lua o slujbă care să îți lase timp să îi slujești Bisericii Lui mai eficient?
- să te muți în altă parte așa încât să poți răspândi Evanghelia (v. Evrei 11:8)?
- să renunți la o mare parte din economiile tale din

planul de pensie, pentru că El știe că siguranța este un idol pentru tine?

- să îți sacrifici o parte din pacea și liniștea ta ca să le slujești vecinilor tăi și să le arăți dragoste?
- să ieși din cercurile tale sociale normale ca să te împrietenești cu oameni dintr-o altă cultură, care trăiesc în orașul tău?
- să îți deschizi casa pentru cineva care a fost prins într-o dependență și care se recuperează, chiar dacă există posibilitatea ca el să se folosească de tine?
- să îi împrumuți a doua ta mașină unei familii de misionari, care a venit acasă în concediu?
- să dăruiești mai mult din timpul tău în folosul bisericii locale și să fii implicat activ în manifestări ale dragostei față de ea?
- să arăți gloria Evangheliei adoptând un orfan?
- să aperi pe cineva sau ceva, chiar dacă te va costa slujba?
- să te lași batjocorit și ridiculizat ca înapoiat și bi-got pentru că Îl urmezi pe Isus?

Autorul Epistolei către Evrei alocă cea mai mare parte

a mesajului lui discuției despre felul în care cititorii lui suferau pentru că Îl urmau pe Hristos. Dar el ne și reamintește că situația poate sta mai rău – mult mai rău. Se poate ca situația să fie asemănătoare cu cea a sfinților din vechime, care „au suferit batjocuri, bătăi, lanțuri și închisoare; au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu fierăstrăul, chinuiți; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prizoniți, munciți” (Evrei 11:36-37).

Această chemare la suferință nu ar trebui să ni se pară surprinzătoare. La urma urmei, Isus însuși a fost dat la moarte pe o cruce romană, și majoritatea celor doisprezece ucenici au avut parte de o moarte violentă. De atunci încolo, milioane de copii ai lui Dumnezeu și-au dat viețile pentru Numele lui Isus.

- Unii creștini au fost aruncați la fiarele sălbatice.
- Alții au fost bătuți și omorâți cu pietre, ca Ștefan (F.A. 7:54-60).
- Policarp, William Tyndale și Jan Huss au fost arși pe rug.
- Jim Elliot și colegii lui misionari au murit străpunși cu sulița.
- Nenumărați sfinți și-au dat viețile încercând să ducă Evanghelia lui Isus Hristos până la capătul pământului, de la misionarii din Coreea de Nord până la păstorii bisericilor de casă din China și

evangelistiilor de pe dealurile Pakistanului.

Nu îți putem spune cu precizie ce anume te va costa să Îl urmezi pe Isus, în termenii timpului, talentului, averii, siguranței, controlului, imaginii bune, reputației, sănătății fizice sau emoționale, preferințelor personale, independenței și autonomiei tale. Dar îți putem spune că El ne cheamă pe toți să murim față de ceva. Când ne poticnim la această chemare, trăim funcțional principiile EP.

PRIVEȘTE ÎN INIMA TA

Scopul acestui capitol este să încurajeze cercetarea de sine, pentru a vedea ce lucruri ar putea încerca să Îl detroneze pe Isus din inima ta. Așa că întreabă-te: ce anume mă face cu adevărat anxios? Ce iubesc atât de mult încât gândul că aș putea pierde acel lucru mă face să mă simt panicat?

În Predica de pe Munte, Isus i s-a adresat unei mulțimi de oameni. Mulți dintre ei erau săraci; ei n-aveau idei de unde avea să le vină pâinea zilei de mâine. Poate că înțelegi ce simțeau ei. Iată ce le spunea Isus:

„De aceea vă spun: Nu vă îngrijorați de viața voastră, gândindu-vă ce veți mânca sau ce veți bea; nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca. Oare nu este viața mai mult decât hrana, și trupul mai mult decât îmbrăcămintea? Uitați-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu secără, și nici nu strâng nimic în grânare; și totuși Tatăl vostru cel ceresc le hrănește.

Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele? Și apoi, cine dintre voi, chiar îngrijorându-se, poate să adauge măcar un cot la înălțimea lui? Și de ce vă îngrijorați de îmbrăcăminte? Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp: ei nici nu torc, nici nu țes; totuși, vă spun că nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre ei. Așa că, dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe câmp, care astăzi este, dar mâine va fi aruncată în cuptor, nu vă va îmbrăca El cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor? Nu vă îngrijorați dar, zicând: „Ce vom mânca?” Sau: „Ce vom bea?” Sau: „Cu ce ne vom îmbrăca?” Fiindcă toate aceste lucruri Neamurile le caută. Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți trebuință de ele. Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Matei 6:25-33).

Poți înțelege că făcea aici Isus, nu-i așa? El le ridică privirile celor ce Îl ascultau de la posesiunile lor materiale – sau de la lipsa acestora – și îi focalizează pe Tatăl lor ceresc. Isus spune că Neamurile (referindu-Se astfel la „necredincioși”) își investesc timpul și energia îngrijorându-se de astfel de lucruri. Dar cei care Îl au pe Dumnezeu ca Tatăl lor, prin credința în Isus, sunt eliberați de astfel de anxietăți. În schimb, ei „caută mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui”. Spus în termeni simpli, anxietățile noastre scot adeseori la lumină care sunt lucrurile de care ne preocupăm mai mult.

Iată un alt set de întrebări pe care să ți le pui:

- Pentru ce muncesc?
- Ce încerc să obțin cu viața și timpul meu?
- Ce fel de răsplată caut?

În aceeași predică, Isus începe să Se adreseze celor care aveau avuții. Poate că situația ta se potrivește mai bine aici. Iată ce spune El:

„Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina, și unde le sapă și le fură hoții; ci strângeți-vă comori în Cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina, și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră... Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau îl va urî pe unul și îl va iubi pe celălalt; sau va ținea la unul, și îl va nesocoti pe celălalt: Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona [banului]” (Matei 6:19-21, 24).

Majoritatea oamenilor muncesc pentru ceva, fie că este o vacanță bună, abilitatea de a plăti facturile lună de lună, o mașină nouă sau chiar pensia. Dar Isus ne avertizează aici să nu ne strângem comori pe pământ. Banii, casele și hainele noastre pot să dispară într-o clipă – un cutremur, un incendiu sau un hoț ne pot lipsi de îndată de ele. Și chiar dacă treci prin viață nevătămat, poți fi sigur că nu te vei duce cu ele în mormânt. Din acest motiv, Isus îi îndeamnă pe cei bogați să își investească banii și energia în lucrurile cu valoare veșnică. El le spune să își

strângă comori în Cer. El îi încurajează să fie generoși, binevoitori și buni în felul în care își folosesc bogățiile.

Deopotrivă bogatul și săracul pot să cadă în capcana de a fi înrobiți de bani, dacă bogățiile sunt ceea ce îi preocupă cel mai mult în această lume. Tot așa, deopotrivă bogatul și săracul pot să își strângă comori în Cer, dacă Îl prețuiesc pe Dumnezeu mai presus de orice. Întrebarea importantă nu este cât de mulți bani poți avea, ci cine stabilește ce faci cu ei. Dacă Isus este adevăratul nord al compasului tău, deciziile pe care le iei vor înclina către a-ți strânge comori în Cer. Dar dacă vrei lucrurile de pe pământ mai mult decât orice, asta va fi tot ce vei avea.

Isus pune punctul pe i cu finețe: ceea ce faci cu banii și viața ta scoate la iveală cui îi slujești. Dacă îți iubești banii și trăiești ca să îți strângi comori aici și acum, banii vor fi stăpânul tău. Dar dacă Îl iubești pe Dumnezeu și trăiești pentru ceea ce El spune că are valoare, El va fi Stăpânul tău.

Aceasta este cea mai importantă întrebare: Cine este stăpânul tău? În cine ți-ai pus nădejdea și încrederea? În tine? În acel Isus diluat al EP, un fel de lampă fermecată? Sau în Isus cel adevărat, din Biblie, care a suferit pentru noi și ne-a chemat să Îl urmăm la cruce? A cui opinie controlează prioritățile tale? Ce contează mai mult pentru tine, de care nu te-ai putea închipui vreodată fiind nevoit să te desparți? Îl iubești cel mai mult pe Isus și iubești poporul Lui, sau când vine

momentul să te decizi în această privință, te iubești pe tine mai mult decât orice și pe oricine?

Isus nu este pe jumătate Mântuitor. El este fie Domn peste întregile noastre vieți, fie nu este deloc Domn peste ele. După cum s-a remarcat în general, nu există niciun centimetru pătrat din Univers despre care Isus să nu pretindă că este al Lui, ceea ce înseamnă că nu există niciun centimetru pătrat din viața ta pe care Isus să îți permită să îl păstrezi pentru tine. Într-o manieră răstălmăcită, EP răstoarnă această relație. În EP, Dumnezeu devine un slujitor al dorințelor noastre, iar noi devenim cei a căror voie trebuie împlinită.

Și astfel, probabil că cea mai bună modalitate de a ne păzi ca nu cumva brațele și tentaculele EP să se înfășoare în jurul inimilor noastre este să ne reamintim continuu de bunătatea, frumusețea și puterea Dumnezeului nostru. Doar El are puterea, înțelepciunea și autoritatea de a stabili cursul vieților noastre. Și doar El are dragostea, bunătatea și blândețea care merită dedicarea noastră.

Îți aduci aminte de Psalmul 73? Am vorbit despre el ceva mai devreme în această carte. Un om pe nume Asaf l-a scris probabil în cel mai întunecat moment din viața lui. Și în acest moment de intensă suferință, el a putut să aibă o imagine neîncreștată despre lucrurile către care se îndrepta adevărata lui dragoste și adevăratele lui dorințe. Și el scrie următoarele cuvinte: „Pe cine altul am eu în Cer afară de Tine? Și

pe pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decât în Tine. Carnea și inima pot să mi se prăpădească: fiindcă Dumnezeu va fi pururea stânca inimii mele și partea mea de moștenire” (Ps. 73:25-26).

În final, EP eșuează pentru că nu ne poate învăța să ne rugăm aceste lucruri, pentru că astfel de cuvinte nu pot să iasă decât de pe buzele celor care și-au îndreptat inimile către Domnul, considerându-L cea mai mare comoară a lor. Fie ca noi toți să ne rugăm aceste cuvinte până ce Îl vom vedea pe Dumnezeu față în față!

ESTE SĂNĂTOASĂ BISERICA TA?

9Marks există pentru echiparea liderilor bisericii cu o viziune biblică și cu resurse practice pentru ilustrarea gloriei lui Dumnezeu înaintea popoarelor, prin biserici sănătoase.

În acest scop, vrem să ajutăm bisericile să crească în practicarea a nouă semne ale sănătății, semne care sunt adesea ignorate:

1. Predicarea expozitivă
2. Învățătura Evangheliei
3. O înțelegere biblică a convertirii și evanghelizării
4. Membralitatea biblică în biserică
5. Disciplina biblică a bisericii
6. O preocupare biblică pentru ucenicizare și creștere spirituală
7. Conducerea biblică a bisericii
8. O înțelegere biblică a practicii rugăciunii
9. O înțelegere biblică a practicii misiunii.

La 9Marks, noi scriem articole, cărți, recenzii și o revistă online. Organizăm conferințe, înregistrăm și difuzăm interviuri și producem alte resurse pentru echiparea bisericilor ca să ilustreze slava lui Dumnezeu.

Vizitează pagina noastră de internet unde poți găsi resurse în peste 40 de limbi de pe glob și abonează-te la revista noastră distribuită gratuit online. Lista complete a tuturor paginilor noastre de internet în alte limbi este următoarea: 9marks.org/about/international-efforts/.

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, după cum urmează:

1) Recomandă mai departe această carte!

2) Vizitează paginile noastre de internet la magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 250 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.

3) Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA vizitând pagina noastră de Facebook la facebook.com/MagnaGratiaRomania și abonându-te pe website, așa încât să fii anunțat când publicăm resurse noi.

4) Spune-le și altora despre lucrarea noastră.

5) Roagă-te pentru noi.

6) Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, magnagratia.org/donatii.html

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org.
Mulțumim!

Întrucât au trăit ei înșiși efectele devastatoare ale evangheliei prosperității, Sean DeMars și Mike McKinley și-au propus să scoată la lumină toxicitatea subtilă care se găsește în mesajul ei. Numirea și clamarea promisiunilor de binecuvântare materială pentru cei care au suficientă credință poate părea un lucru biblic la prima vedere, dar el se dovedește o răstălmăcire gravă a adevărului lui Dumnezeu.

Analizând comparativ pretențiile evangheliei prosperității cu ceea ce spune Scriptura în realitate, autorii subliniază pasajele biblice care se află în directă opoziție cu învățăturile prosperității. El cercetează ceea ce Biblia spune despre cei care cred doctrine false și despre mântuirea lor, ca și cum ar trebui să ne cercetăm inimile pentru a vedea dacă nu cumva ne-am format o înțelegere despre Dumnezeu care este tributară evangheliei prosperității.

...o carte pătrunzătoare și plină de umor, înțeleaptă și captivantă, directă, și totuși scrisă cu atenție. Mă rog ca Dumnezeu să facă așa încât sufletul tău să crească în timp ce vei citi această carte. - **Mark Dever**, Păstor Senior, Capitol Hill Baptist Church, președintele 9Marks.org, Washington, DC

...o carte onestă și aducătoare de lumină, care folosește Scriptura (în context!) pentru a confrunta toate elementele esențiale ale evangheliei prosperității... scrisă într-un fel conversațional, spunând adevărul direct, dar cu dragoste. - **Brandon Kimber**, director, *American Gospel: Christ Alone*

Sunt foarte recunoscător pentru această carte scrisă de Sean DeMars și Michael McKinley. Este o carte foarte ușor de citit și conține o analiză biblică profundă... Îți recomand această carte și te încurajez să o împărtășești prietenilor și membrilor de familie care sunt prinși în capcana amăgirii prosperității. - **Justin Peters**, fondatorul Justin Peters Ministries

SEAN DeMARS este păstorul 6th Avenue Community Church din Decatur, Alabama. El are o soție minunată și două fete uimitoare. Cel mai bun lucru care poate fi spus despre el este că îi aparține lui Isus.

MIKE MCKINLEY este păstorul Sterling Park Baptist Church din Sterling, Virginia, și autorul mai multor cărți. Mike este căsătorit cu Karen din 1997, și au cinci copii.